

## **ก้าวคนหนึ่ง**

1. เรื่องย่อ มหาเวสสันดรชาต (หนังสืออ่านนอกราช)
2. ตัวอย่างการวิจารณ์หนังสือ
3. แบบฝึกหัด (ปูนัง และ อัตน์)

## มหาเวสสันดรชาดก

ก่อนที่จะกล่าวถึงเรื่องราวในมหาเวสสันดรชาดกโดยตรง ควรจะได้พิจารณากัน ซึ่งค่าบางค่าและประเพณีเกตน์มหาชาติ เพื่อจะได้ช่วยประกอบความรู้ความเข้าใจที่ว่า ไป อีกด้วย

คำแรกที่จะน่ามากถ่ายถอด คือ คำ ชาดก ซึ่งหมายถึงเรื่องราวของพระพุทธเจ้าที่มี นาในพระชาติก่อนๆ คือในพระชาติที่เป็นพระโพธิสัตว์ บ่าเพญ Narimatta กัน เพื่อจะได้ เป็นพระพุทธเจ้ามากกว่าสันดรชาดก คือ เรื่องราวของพระพุทธเจ้า เมื่อเสวยพระชาติเป็น พระเวสสันดาห์ อันถือว่าเป็นมหาชาติ เพราะเป็นพระชาติที่สำคัญยิ่งกว่าพระชาติอื่นๆ ได้ บ่าเพญ Narimini ในอุปยิ่งครบ 10 ประการและเป็นพระชาติสุดท้าย ต่อจากชาตินี้มาแล้วก็จะได้ คราวถัดเป็นพระพุทธเจ้า และแล้วจะไม่เวียนว่ายตายเกตในวังสูงสารอึกตื้อไป เพราะฉะนั้น จึงถือว่าการพึงเกตน์ถึงเรื่องราวมหาชาติ ได้อานิสงส์แรง สันนิษฐานว่าเกตน์มหาชาตินี้ยัง กันมาแต่สมัยสุโขทัย มีเกตน์ทั้งฝ่ายราชสำนักและฝ่ายประชาชนในเวลากรุงศรีอยุธยา หรือ ในวันนักขัตฤกษ์ เช้าพรวรญา หรือออกพรรษา

สำนวนเกตน์มหาชาติ มหาเวสสันดรเป็นเรื่องหนึ่งในนิบายนชาดก ล้วนจะบัน เติมเป็นภาษาคม ไม่ปรากว่าผู้ใดแต่ แต่งเป็นฉบับป្រឹយวัตต์ แบ่งเป็นตอนที่เรียกว่า กัณฑ์ ให้ 13 กัณฑ์เป็นคada 1,000 คada ท่องมาผู้แปลเป็นภาษาไทย มีสำนวนสำคัญคือ

1. มหาชาติค่าหดวง แต่งในวัชการพวงเจ้าบรรมิตรโภกนาถ พ.ศ. 2025 สำหรับ ให้นักสวัสดิ์ สวัสดิ์ให้อุบາสกอกุณาธิการพัฟ

2. การย์มหาชาติ แต่งในวัชการพวงเจ้าทรงธรรม ให้พระสงฆ์เกตน์เป็นหัวของ เพื่อให้พึงเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. มหาชาติกสอนเกตน์ เมื่อจากกาพย์มหาชาติฯไป เกตน์ไม่จบใน 1 วัน เป็นการขักกับความเชื่อถือตามที่ต้องเกตน์จบใน 1 วัน จึงจะได้อานิสงส์แรง จึงได้มีผู้คิดแต่ง เรื่องมหาเวสสันดรขึ้นใหม่หลายสำนวน แต่ไม่อยู่ในพระบรมราชูปั้นก์ของพระมหาชาติวิญ อย่างแต่ก่อน ท่องมากรณีภาษาอิการ คัดเลือกเฉพาะมหาชาติกสอนเกตน์สำนวนที่สุคามาชาระ และรวมรวมเป็นเล่ม เมื่อ พ.ศ. 2452 ที่อย่างทว่ามหาเวสสันดรชาดกฉบับนี้เอง

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับเพิ่มเติมเป็นบาท ใช้จันทร์ปฐยารัต์คลอค  
มีจันทร์ 1,000 บาท หรือ 1,000 ค่าใช้จ่ายที่มีผู้เรียกมหาเวสสันดรชาดกกว่า ค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายที่อยู่อาศัย คือบ้าน้ำดิน ๆ เป็นความเรียงไม่ใช่จันทร์ น้ำดินก่อนข้อความ  
พิจฉาทศน

ลักษณะเช่นร้ายกาจ ไม่ก้าหนอดคำในวรรณคดีตั้งแต่ ๕—๑๔ บางทีถึง ๑๕—๑๖ คำ  
ก็มี มีสมมัชนาบังคับระหว่างวรรณคดีแห่งหนึ่ง ไม่จำกัดว่าเป็นค่าใด แต่ต้องไม่ใช่สมมัชนาบังคับค่าสูตร  
ท้ายของวรรณคดีมาเท่านั้น การที่กวีเลือกใช้ร้ายกาจในการแต่งเรื่องมหาเวสสันดรชาดกนี้  
นับว่าเลือกดันทักษณ์ที่มีถือถูกแต่หมายความกับเนื้อเรื่องเป็นอันมาก เพราะเรื่องเวส-  
สันดรเป็นเรื่องเล่าป่ายอดื้ออาศัยคำประพันธ์ที่จะช่วยให้ค่านิยมเรื่องได้รับการเรียนรู้  
หนังสือที่แต่งเป็นลิลิตถึงตอนใดจะถูกแต่เรื่องค่านิยมความให้ได้เนื้อความรวมเรื่อง กวีก็เลือกแต่งเป็น  
ร้ายในตอนนั้น เหตุฉะนี้จึงนับถือกันว่า ถือการแต่งร้ายด้วยจันทร์กษัณณ์จะเนื้อเรื่องเวส-  
สันดรชาดกนี้เหมาะสมสมกันยิ่งนัก

#### หลักสำคัญที่บารมี

มหาเวสสันดรชาดกเป็นส่วนหนึ่งในคัมภีร์มหานิبات ซึ่งประกอบด้วยชาดกเรื่อง  
ใหญ่รวม 10 เรื่อง แต่ก่อต้นโดยพระโพธิสัตว์ และบารมีที่บ่าเพี้ยในพระชาติต่อๆ กัน  
ต่อไป

1. พระเดเมธ	บ่าเพี้ย	เนกขัมบารมี
2. พระชนก	"	บริษบารมี
3. พระสุวรรณสาร	"	เนตตาบารมี
4. พระเนมิราช	"	อธิษฐานบารมี
5. พระโนหสต	"	บัญญาบารมี
6. พระภริทต	"	ศีลบารมี
7. พระจันทกุมา	"	ขันติบารมี
8. พระนารอ	"	อุบกขายบารมี
9. พระวิทู	"	สัจบารมี
10. พระเวสสันดร	"	ทานบารมี (และบารมีอื่นๆ ใน พระชาติต่อๆ กัน 9 บารมี)

## มูลเหตุของการนิยมนับถือเรื่องมาตรฐาน

เหตุที่มีผู้นับถือเรื่องมาตรฐาน (เวสสันต์ราชาดี) มา ก็ว่าขาดกเรื่องอื่น ๆ นั้น มีผู้สนับสนุนไว้เป็น 2 ประการ คือ

1) เนื่องจากความเชื่อในค่าท่านายเรือง บัญชัยอันตรราน คือความสั่นสูญ 5 ประการ เชื่อกันว่าเมื่อพุทธศาสนาต่างอยู่ได้เป็นเวลา 5,000 ปี ก็จะเสื่อมสูญไปด้วยอาการ ทั้ง 5 คือ

1. ปริยติอันตรราน ความสั่นสูญพระปริยติ คือ คัมภีรพระไตรปิฎก
2. ปฏิบัติอันตรราน ความสั่นสูญการปฏิบัติธรรม
3. ปฏิเวชอันตรราน ความสั่นสูญการครวัตตู้อวิยมรรค อวิษผล
4. สังฆอันตรราน ความสั่นสูญพระภิกษุสงฆ์
5. ชาติอันตรรnan ความสั่นสูญพระชาติ

การสูญเสียนี้ยังคงมีอยู่ต่อมาที่สุดในบรรดาการสั่นสูญทั้งหลายของ พระศาสนา จนนี้ จึงได้มีผู้สนใจเรื่องมาตรฐานไว้ จึงได้มีธรรมเนียมเทคโนโลยีมาติดต่อครั้งสมัยสุโขทัย อนึ่ง เรื่องเวสสันต์ราชาดีเป็นเรื่องที่พระโพธิ์ตัววัดได้ทรงบันเพศุภารมีครบถ้วนถึง 10 ประการ เมื่อได้พึงเทคโนโลยีเรื่องมาตรฐานตัววัดเข้ากับได้ศักดิ์เรื่องราวของพระโพธิ์ตัววัดและพระบารมีในพระชาติอื่น ๆ ไปด้วย นับว่าได้อานิสงส์แรงอย่างยิ่ง

2) เนื่องมาจากความลื้อในมาลัยสุคร ซึ่งเป็นคัมภีรพุทธศาสนาที่ยังหายาก ไม่รู้จักตัวถึงพระนามลักษณะ รับบัญชาจากพระคริสต์อยู่แล้วโดยไม่ต้องให้แปลงกัณฑุย ซึ่งความสูญในสมัยที่พระองค์จะเสด็จมาครวัตตู้เป็นพระพุทธเจ้า ถ้าผู้ใดอยากรู้ต้องให้ทันใน ศาสนานี้ ให้ประกอบบุญกุศลมีการพึงเทคโนโลยีมาติดต่อในวันเดียวเป็นต้น มาลัยสุคร นี้มีผู้นับถือมาก จึงเป็นเหตุให้นิยมในมหาเวสสันต์ราชาดี และนิยมการพึงเทคโนโลยีมาติด มากมาแต่สมัยสุโขทัยจนทุกวันนี้

## กับทักษิณ 1 หน้า

ความหมายของข้อกตัญญ์ หมายถึงพว 10 ประการ ที่พระมุสติกูตรออกจากพระอินทร์ ก่อนเข้ามาเป็นพระชาติเป็นพระมุสติ พระมารดาของพระเวสสันดร

เนื่องจาก ตอนตนกัณฑ์ กล่าวถึงพระพุทธเจ้า และมูลเหตุที่ควรสักหนาเรื่องความสามารถของพระราศ

1. พระพุทธเจ้าเต็จไปกรุงกนิษัพต์ค่าเนินความว่า

2. พระญาติผู้ในยุคทรงมิตรฐานไม่ยอมความเคารพ พระพุทธเจ้าจึงทรง  
ทรงมาพระปะบูรญาติด้วยการแสดงออกปาฏิหาริย์ เกิดฟันในกราวพระราษฎรลง  
มาในที่ประชุม

3. พระพุทธเจ้าทรงครั้งว่าฝันเข่นนี้เชยมีนาแม้ว เมื่อครั้งพระองค์เสวยพระชาติ  
เป็นพระเวสสันดร สาวกทูลอราษานาให้เทศนาเรื่องมหาเวสสันดรชาติ  
ตอนที่สองของกัณฑ์ เป็นเรื่องราวของพระพุทธเจ้า เมื่อครั้งเสวยพระชาติเป็นพระเวส-  
สันดรค่าเนินความว่า

1. กล่าวถึงภัยตระกูลศรีวราษฎร์ ไหร่ต้องอยู่ขับได้กิ่งกับพระมุสติ ชีว  
ภัยตระกูลท้าราชนและได้ครองราชสมบัติในเวลาต่อมา

2. กล่าวถึงพระชาติเดิมของพระมุสติ นับกวนถอยขึ้นไปถึง 98 ภัปปี

3. กล่าวจะเฉียดถึงพระชาติที่เป็นนางสุรัมนา มเหตุของพระอินทร์ก่อนที่จะมา  
เป็นพระมุสติ (พระมารดาของพระเวสสันดร) ได้ขอพว 10 ประการ  
จากพระอินทร์

### ข้อควรศึกษา

- |                                 |  |
|---------------------------------|--|
| 1. ปาฏิหาริย์ที่ปรากฏในกัณฑ์นี้ | 5. ศพท   |
| 2. ฝันในกราวพระ                 | 6. คำว่า อัศจรรย์ และปาฏิหาริย์                              |
| 3. เบญจอนุพนิธิ                 | 7. ลักษณะการค่าเนินเรื่อง                                    |
| 4. ทศพ                          | 8. คำเรียกพระนามพระพุทธเจ้า<br>พระธรรมเพชรบูร พินคริ ใจเชษฐ์ |

๗๖๗

## กัณฑ์ที่ 2 หินหานต์

ชื่อกัณฑ์ โคลบส์พาร์ท หินวนุต หิน—น้ำค้าง วันด—มี  
ความหมายของชื่อกัณฑ์ บำรุงผ้าและความรื่นรมย์ของป่านนั้น ตามที่พระมหัริเจ้า  
ถวายพระเวสสันดร

### เนื้อความสำคัญ

- พระมหัตติธุริยมภัยในโถกมนุษย์ และอย่างเป็นเหตุพระเจ้ากรุงศรีอยุธัย
- พระอินทร์อราชานาพระโพธิสัตว์ให้มานังเกิดเป็นพระเวสสันดรเชิญเทวคากอึก  
หินเป็นบริวาร
- พระมุตติประสูติกุณาระหว่างทางครอบพ่อค้า
- ช้างนำครรภุลฉัทหันต์ นำอุฐช้างเพื่อกณาไว้ในโรงช้างตน ช้างเพื่อกนี้ได้  
ชื่อว่าช้างขันนาเคนห์ (ปัจจุบัน อุปกรรณ์ เกื้อยุต นาเคนห์ ช้าง ในที่นี่  
หมายความว่า เป็นช้างคู่บารมี เพราภิเษกมาเป็นอุปกรรณ์)
- น้ำพระทัยครัวชาในทางท่านของพระเวสสันดร
- เมืองกัธิกรรมภรรยาเกิดวินิจฉัยนีน้ำพระราชาจัดพระมหาตุ๊ 8 คน มา  
ขอช้างนี้จับนาเคนห์ (เพราภิเษกมาเป็นช้างมีคุณสมบัติพิเศษ) พระเวสสันดร  
ประทานให้คังประสงค์
- ช้างตัวราชภรรยาของทุกชั้นให้พระเจ้ากรุงศรีอยุธัยทรงโถกพระเวสสันดร พระเจ้า-  
กรุงศรีอยุธัยให้เนรเทศพระเวสสันดรตามด้วยหัวราชภรรยา
- พระเวสสันดรขอพักบ่าเพียงทาน 2 วัน แล้วให้จัดตั้งสังคมหมาทาน
- พระเวสสันดรประทานโถวทานแก่พระมหัตติ
- พระมหัตติธรรมเด็ดจีไปอยู่หินพานต์ด้วย และได้กุฎเจ้าถึงความน่ารื่นรมย์ของ  
ป่านนั้นถวายพระเวสสันดร

### ข้อควรศึกษา

- การให้ทานของพระเวสสันดรต้องแต่ยังเยาว์เป็นเด็ก จนถึงการบริจาค  
สังคมหมาทาน

- การที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระบารมี ดังเด่นกราประดุจ ในพระชาติที่เป็น  
พระโพธิสัตว์ และพระชาติสุดท้าย (เป็นพระพุทธเจ้า)
- โภวทานของพระเวสสันดร ประทานแก่พราหม คุณสมบัติพระพราหม
- ลักษณะบำเพ็ญพานิช ในทัศนะของพระพราหม หึ้งในด้านเมืองเรื่องเพศก่อปะ  
ในการเรียบเรียงอักษรค่า
- ศรีพัทและล้านวนค่างๆ

### กัณฑ์ที่ 3 หานกัณฑ์

ความหมายของชื่อกัณฑ์ หมายถึงการให้ทานของพระเวสสันดร ภาระทั้งที่ต้องบันพพา-  
ชนีกรรมด้วยไทยพิเศษที่ให้ช้างบีชัยนาคเคนทรีไปเป็นทาน

#### ๔.๔ เนื้อเรื่อง

- พระมุสติหารบข่าวในราบทพระเวสสันดร จึงเดินไปเพื่อพระเจ้ากรุงศรีอยุธยา  
เห็นทุกคนอไทย พระเจ้ากรุงศรีอยุธยาไม่โปรดยกไทยให้
- พระมุสติรู้พันธุ์ความทุกข์ล้านนาในน้ำเปรี้ยบกับความทุกข์สำราญในวัง
- พระเวสสันดรบ้าເຫຼືການ แล้วพาพระพราหมและ 2 ทุนาร ไปผ่านกรุงศรีอยุธยา
- ลักษณะบำเพ็ญพานิชตามทัศนะของพระเจ้ากรุงศรีอยุธยาและพระมุสติ
- พระพราหมตัดพ้อพระเจ้ากรุงศรีอยุธยา
- พระเวสสันดรเดือดออกจากหarenครในวันรุ่งขึ้น
- ทรงบ้าເຫຼືກາนระหว่างทางลงมาที่เดือดไปยังเชิงเขา

#### ข้อควรศึกษา

- โวหารความค่ายของ พระมุสติ และพระพราหม
- อภินิหารการอัศจรรย์ และอุปมาอุปมาสัยต่างๆ
- บำเพ็ญพานิชในทัศนะของพระเจ้ากรุงศรีอยุธยา เปรียบเทียบกับทัศนะของ  
พระพราหม
- ศรีพัทและล้านวนโวหารค่างๆ

## กัณฑ์ที่ 4 วนปีเวสต์

วน	น้ำ
ปีเวสต์	การเข้าไป
วนปีเวสต์	การเข้ามา

ความหมายของชื่อกันฯ  
การเดินทางไปปีเวสต์เพื่อเดินทางไปปีเวลล์เจ้าวังกต (ของพระเวสสันดร  
พระมหี และ 2 ทุนรา)

### ๔ เนื้อเรื่อง

1. การเดินทางของสักติวิริย์ (พระเวสสันดร พระมหี พระชาติ พระกัณฑ์)  
ไปปีเวลล์เจ้าวังกต มาถึงนาคุณคง (นครหลวงของแคว้นเจตราษฎร์) ในวันเดียว
2. กษัติวิริย์เจตราษฎร์ทูลเชิญพระเวสสันดรครองราชย์ พระเวสสันดรปฏิเสธ
3. เช้าวันรุ่งขึ้น พระเวสสันดร พระมหาที่ โอลร ริดา เดินทางต่อไป  
ทางเหนือ
4. กษัติวิริย์เจตราษฎร์ตามไปต่อและพำนนาทางไปเจ้าวังกตโดยพระเวสสันดร  
ทึ่งใจจัดทราบเจตบุตรเป็นผู้รักษาดูแลให้พระเวสสันดรบ่าเหญพระ  
อยู่อย่างสงบสุข
5. พระอินทร์ผู้อนุเคราะห์พระโพธิสัตว์ ให้พระเวสสันดรรวมมานะริมคล้าศรัม  
พร้อมด้วยเครื่องบิราาร์ไว้โดยท่าพระเวสสันดร
6. พระเวสสันดรเดินทางไปปีเวลล์เจ้าวังกต บนวันที่ 4 ของ ๔ และประทับอยู่ ณ ที่นั้น  
(เป็นเวลา ๙ เดือน ๑๕ วัน)

### ข้อควรศึกษา

1. ธรรมเนียมปฏิสันถาร
2. เหตุผลที่พระเวสสันดรไม่ยอมรับราชสมบัติ ที่กษัติวิริย์เจตราษฎร์ตัวย
3. ระยะทางไปปีเวลล์เจ้าวังกต และลักษณะของป่าทิมพาน์ตามที่กษัติวิริย์เจตราษฎร์  
ทูลเจ้าพระเวสสันดร
4. การรับถวายแคว้นเจตราษฎร์ ไจยโวหาร
5. อ่านจดที่จรรย์ต่างๆ ที่ปรากฏในกันฯ

6. การพนวชของพระเวสสันดร และข้อตกลงเกี่ยวกับวัตรปฏิบัติระหว่างพระทัน  
อยู่ ๆ ณ เขาวงกต
7. การเรียนเรียงอักษรค้าแบบบาลี
  - ก. อักษรและประโยชน์
  - ข. วิธีการค่าเนินเรื่อง (เล่าเรื่องย่อถ่องแท้จริงขยายความละเอียด)
8. ศัพท์และสำนวนโวหาร

## กัณฑ์ที่ ๕ ชู้ชอก

ความหมายของชือกันฯ ชู้ชอกเป็นชื่อบุคคลสำคัญของเรื่องมหาชาติได้เป็นผู้ทำให้พระ-  
เวสสันดรมีโอกาสได้บ้าเพญ บุตรหวานนารม

### ๔.๔ เนื้อเรื่อง

1. ก่อร้ายตั่งหราหมณ์ เชญใจเที่ยวขอทานผู้หนึ่งชื่อชู้ชอก และการที่ชู้ชอกได้  
นำงอนมิตดาเบ็นภราญา
2. คุณสมบัติของนางอมิตดา ก่อเหตุวุ่นวายขึ้นในหมู่บ้าน
3. นางอมิตดาให้ชู้ชอกไปขอสองกุณารามใช้บืนทาง
4. ชู้ชอกจ่าใจไปหาพระเวสสันดรที่กรุงเชตอุลล ถูกขับเคลื่อนไปจนถึงที่ที่เชบุตร  
กระวนด่านอยู่
5. ชู้ชอกควรจะตอบตราอย่างผ่านค่านไปหาพระเวสสันดรได้สำเร็จ

### ข้อควรศึกษา

1. เปรียบเทียบอักษรและการเรียนเรียงอักษรค้าในกัณฑ์ชู้ชอกเปรียบเทียบกับกัณฑ์  
ช้างพัน ๔ กัณฑ์
2. ภาษาอีสาน (เช่นภาษาอีสานกับภาษาใช้เงิน โอวาทชู้ชอก)
3. ความประพฤติของกุลสตรีตามที่ปรากฏในกัณฑ์นี้
4. อักษรและบ้านเรือนและอาชีวกรรมของย่างแบบไทย
5. อักษรและอาการและวิธีพูดจากตามฐานของบุคคลในกัณฑ์นี้

6. เส้นก่อของชูชอก และเหตุผลที่เจคนุเครือกควรไว้ให้โดยง่าย
7. ศัพท์และจำนวนไวยากรณ์ต่างๆ

### กันที่ 6 อุลน

ความหมายของข้อกันที่	ชุด	เด็ก
	พน	บ่า

หมายถึงป้าที่ชูชอกจะเดินทางต่อไปจนถึงอาครมพระอัจฉุตุษ (ดันทางจะเข้าเจ้าเจ้า  
วงศ์)

พรานเจคนุเครือเป็นผู้บรรยายถึงป้าตามระยะทางที่ชูชอกไปเพื่อพระเวสสันดร

#### เนื้อเรื่อง

1. เจคนุเครือค่าจวงของชูชอก จึงต้อนรับเดียงดุและจัดเตรียมอาหารให้
2. เจคนุเครอนำชูชอกไปยังดันทางไปปู่เจ้าวงศ์ ซึ่งจะระยะทางและพรารถนาถึง  
ป้าที่จะผ่านไป จนถึงอาครมของพระอัจฉุตุษ
3. ชูชอกขอบใจแพ้วลากจากเดินทางไป

#### ข้อควรศึกษา

1. ลักษณะบ้านพานพานที่ด้านหลังของพรานเจคนุเคร
2. ศิลปะในการเรียนเรียงตัวคำ
3. ศัพท์และจำนวนต่างๆ
4. ลักษณะการดำเนินเรื่อง เจคนุเครอภารณนาเป้าสัมภารกถ่าวถึงพระเวสสันดร  
ด้วยความสูงสุด

### กันที่ 7 มหาวน

ความหมายของข้อกันที่	มหา	ใหญ่
	พน	บ่า

ป้าใหญ่ หมายถึงป้าที่พระอัจฉุตุษพรารถนาเป็นการชี้ทางให้ชูชอกเดินทางต่อไป  
จนถึงเจ้าวงศ์ที่พระเวสสันดรประทับอยู่

## ๕ เนื้อเรื่อง

๑. ชูชอกเดินทางไปตามคำขอของเจตบุตร จนถึงอาศรมพาระอัจฉริยา
๒. พาระอัจฉริยาซึ่งเข้าใจว่าจะไปขอพรเมหีที่ร่องไม้ก่อโกรธ—ชีชา ชูชอกกล่าวที่ช่วงพาระอัจฉริยาได้สำเร็จ
๓. พาระอัจฉริยาบอร์ให้ชูชอกแรมคืนด้วยคืนหนึ่งและพาไปปักทางดังเช่นเจตบุตร กระทำเป็นระยะทางต่อจากที่เจตบุตรบรรยายไว้
๔. ชูชอกย้ายสถานที่เดินทางต่อไป

## ข้อควรศึกษา

๑. ค่าธรรมเนียมชูชอก เนื่องจากพาระอัจฉริยาจึงเชื่อค่าธรรมเนียมอย่างง่ายดาย
๒. ระยะทางไปสู่เขาวงกต
๓. อักษรและเป้าหมายที่คนรู้จักพาระอัจฉริยา ความไฟแรงในการพรรมาณ
๔. ศัพท์และจำนวนโวหารต่างๆ

## กันที่ ๘ ภูมารบรพ

ความหมายของข้อกันที่

บรรพ (อ่านว่า บับ)

แปลว่า คง

ภูมารบรรพ ตอนที่เกี่ยวกับภูมาร

หมายถึงกันที่ที่กล่าวถึงการบ้านเพื่อบุตรท่านบารมีของพาระเวสสันดร โภษยก

## ๒ ภูมารให้แก่ชูชอก

## ๕ เนื้อเรื่อง

๑. ชูชอกเดินทางตามทางที่อัจฉริยาแนะนำ ผ่องประโภกธรรมดีไก่อ้าศรมพาระเวสสันดร เมื่อไกตัวค่านอนพัก ๑ คืน เหราจะคนเนื้าพาระทัยพาระมหัริว่าคงทูดของ ๒ ภูมาร ไม่ได้ถ้าพาระนางประทับอยู่ด้วยจึงรอให้พาระนางไปทางผลไม้เสียก่อน
๒. พาระมหัริสุบินเป็นนิมิตวัย จึงไปเพื่อขอคำทำนายจากพาระเวสสันดร
๓. พาระเวสสันดรทรงทราบความหมายของความพื้น แต่ทำนายโดยโวหารและลง เหตุของความพื้น

4. เวลาเช้า พระนักวิสังหารด้วยพระทัยก่อนเข้าไปหาผลไม้ได้ถึงเม็ด 2 ถุงมาร และนำมาฝ่ากดีงกับพระเวสสันดร
5. พระเวสสันดร คงชูชากุรุพบ 2 ถุงมาร ซึ่งคงต้อนรับอยู่ ชูชากุรุวะเป็น เด็กดูตาดึงญี่ปุ่นให้กอดลิ้วไว้เรียก่อน
6. ชูชากอนสองถุงมารได้ถังประสงค์ 2 ถุงมารหนีไปช่อนที่สรวง
7. พระเวสสันดรเรียก 2 ถุงมารขึ้นจากสรวง ตัวยวิหำราเบรียงเทียน 2 ถุงมาร เป็นล่าเกาหอยหางคาดค่าตัวและก่อค่างกัน
8. ชูชากห้ามรุณ 2 ถุงมาร สร้างความบันบวนในพระทัยของพระเวสสันดรยังนัก (เบรียงเทียนการบ้าเพี้ยหานตอนอื่น ๆ โดยเฉพาะตอนประทานพระมหาทิพย์แก่พระอินทร์ในกัณฑ์สักกบธรรม)
9. ชาติ กัณหา รำพันคุณพระมารดา
10. ชูชากจุดตัวไป ออกประตูบ้านพอบค่า

### ข้อควรศึกษา

1. ความฉลาดสามารถของชูชากในการขอ ในการคะแนน้ำใจคน ในการดู- ลักษณะ และในการใช้ถ้อยคำตามโอกาสต่างๆ
2. คำวังเวiyกของพระเวสสันดรให้สองถุงมารขึ้นจากสรวง และดักชุมชนบุคคล - ที่มีอุตุนคติสูงส่องหัวพระบิดา หลัง 2 ถุงมาร แท้ที่ลากและความหมายสำคัญใน- ความประสงค์พระโพธิญาณ
3. เหตุไจจิคากค่า 2 ถุงมารต่างกัน
4. ความบันบวนในพระทัยของพระเวสสันดร และดองไว้บ้าง มีเหตุผลอย่างไร- ใน การบ้าเพี้ยหานครอง
5. พิจารณาเนื้อเรื่องที่รอดคลั่งกันจาก และการสร้างบรรยายกาศอันเป็นมงคลสรุป- ทางอารมณ์
6. ศพท์ และนิพจน์ต่าง ๆ เช่น แม่น้ำหังห้า ดีปลาน้ำใช้ เนตร (ในข้อความ- ว่า ให้แจ้งประจำชั้นว่าร้ายหรือดีไม่มีเนตร) และบุรุษไทย 18 ประการ ฯฯ

- ศิษย์ใน การเรียนเรียงอักษรคำ เช่น ตอนชูรากดันนอน มหัศจรรยาบรรณ พะ-เวสสันดร์วีโกรช และวักดันหักห้ามพระทัยได้ ฯลฯ เต้นรักทึ่งในการแสดงภาษาให้ประจักษ์แก่จินคนาการ และสร้างอารมณ์ในจิตใจของผู้อ่านอย่างไร

### กับทักษะ ๙ มหัศจรรยาบรรณ

ความหมายของชื่อ ก็คือที่มีเรื่องเกี่ยวกับการเสียสละกุณารชุ่งที่พระมหัศจรรยาบรรณ  
จาก 2 ถุนาร

#### เนื้อเรื่อง

- พระอินทร์ให้เทพสามองค์แบ่งเป็นตัวร้ายของทางพระมหัศจรรยาบรรณให้ไปกาลังชูราก พา 2 ถุนารไปปันประดุจฯ
- อาเพดต่างๆ ที่ ปราบกุณภัยพระมหัศจรรยาบรรณให้มี
- พระมหัศจรรยาบรรณจากสัตว์ (เทพ) ที่ขวางอยู่ กลับถึงอาครมไม่พบร 2 ถุนาร ทุกตัวพระเวสสันดร์ ไม่เจรจาด้วย
- พระเวสสันดร์ ใช้ไหว้การทึ่งดอน
- พระมหัศจรรยาบรรณกัด แล้วเสด็จไปคืนนา 2 ถุนารต่อไปไม่พบร
- เด็กกลับอาครม—ดึงแก้วสัญญาภาพ
- พระเวสสันดร์ทรงแก้ไข—รำพัน—แห้วเล่าความจริง
- พระมหัศจรรยาบรรณในบุตรท่าน—เทวสถานหัสดายก์ร่วมแข่ช่องทางการในท่าน  
ครั้งนี้

#### ข้อควรศึกษา

- วิธีการที่พระเวสสันดร์ปฏิบัติต่อพระมหัศจรรยาบรรณ ไม่เจรจาด้วย การใช้ไหว้การทึ่ง การแจ้งความจริง เพาะเหตุใดจึงใช้วิธีการนี้
- บทว่าพันธ์ของพระเวสสันดร์ เมื่อเจ้าพระทัยว่าพระมหัศจรรยาบรรณเปรียบเทียบกับบุตรพันธ์ท่านของนักบวชระดับต่อบันลือ ฯ (รามเกียรติ์ฉบับ รัชกาลที่ ๒ และ กานพย์น่างอ้อย เป็นต้น)
- ศิษย์ใน การเลือกใช้อักษรคำ เวียนเรื่องอักษรคำ ให้ได้ความรู้สึก ให้ความกระชับ และให้เสียงเสนาะ ฯลฯ
- ศิพท์และสำนวน ภาษาพจน์ ต่างๆ ในท่านของอุปมา อุปมา

## กับที่ 10 สักกนบรรพ

ความหมายของชื่อกับที่

สักก

พระอินทร์

บรรพ

ศอน

หมายความว่า กับที่ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับด้วยพระอินทร์ (ผู้มีหน้าที่อนุเคราะห์พระ-โพธิสัตว์ให้ได้บันเพ็ญบำรุงจันทร์อุดมพระโพธิญาณ)

เนื้อเรื่อง

- พระอินทร์แปลงเป็นพระมหาเมฆลงมาขอพระแม่ที่ เหตุผลที่ขอ.....
- พระเวสสันดรยกให้ได้บันเพ็ญพระบารมี (กรา = กรรม)
- ความคิดของพระแม่ที่ทำให้พระนางยอมเป็นสิทธิของพระมหาเมฆแต่โดยดี เกิดอัคคีราภัยแห่งนินทา ด้วยอำนาจการบานฟื้น (การให้พระเมห์เป็นทาน)
- พระมหาเมฆแปลงกลับกลาโหมร้ายเป็นพระอินทร์กวนานางคืน และแสดงความ ประทับใจประทับประท่านพร 8 ประการ
- พระเวสสันดรขอพร 8 ประการ พระอินทร์ประสาทพรให้ และอันตราย ก้อนไปปัญชรารค

ข้อควรศึกษา

- เบริกเนียนการบันเพ็ญทานอันเป็นใหญ่ 2 คราว คือ บุตรทานและทานหาน ในด้านความรู้สึกของพระเวสสันดร และด้านอารมณ์ของผู้อ่าน
- พระแบกประการมีอะไรบ้าง เหตุให้พระเวสสันดรจึงขอพรประการนั้น ๆ (ทรงมุ่งหมายอะไร)
- ลักษณะเรียนเรียงกับที่นี้ การถ่ายทอดจากภาษาบาลีอย่างรักษาเนื้อความของ ภาษาเดิมอย่างใกล้ชิด ทำให้มีลักษณะเป็นสำวนนาถปรากฏอยู่หลังค่อน
- ศพที่มีตนพจน์ต่างๆ

## กับที่ 11 มหาราช

ความหมายของชื่อกับที่ หมายถึง กับที่ที่กล่าวถึงการกระทำของมหาราช คือพระเจ้ากรุง ศรีสุธรรม

## ๕.๔ เนื้อเรื่อง

- ก่อตัวถึงการที่ชูชอกพางของกุณารามในบ้าน ในระหว่างทางนั้น เทพเจ้าผู้รักษาบ้านแปลงกายเป็นพระเวสสันดร และพระมหาที่ ช่วยเหลืออนุญาต 2 กุณาราชออกเวลา 15 นาที
- เทพเจ้าคลื่นให้ชูชอกหลังทางเมื่อมาถึงทางแยกจังหวัด 2 กุณารามยังกรุงเชียงใหม่ แทนที่จะไปกลิ่งคราบภูริ
- ชูชอกพาง 2 กุณาราชเดินผ่านตัวหน้าจาน (หน้าจาน = หน้าที่ประทับพระมหาที่คริว)
- ความปรากម្យขึ้นว่า พระเวสสันดรประทาน 2 กุณาราชให้ชูชอก
- ฝูงชนคิดเห็นพระเวสสันดรว่าพระทัยโหตัวร้ายไม่ใช่ธิดาเป็นทาง
- พระราชนี้ แก้แทนพระบิดาด้วยเหตุผล และการณ์ไวหารอันคงคาย หลัก-แทน
- พระเจ้ากรุงศรุงสูญเสียทรงได้ด้วย 2 กุณาราช จึงลงโทษให้ไปรับพระชนกจนนี้
- พระเจ้ากรุงศรุงสูญเสียให้แต่งกองทัพไปรับพระเวสสันดร พระมหาที่
- มรณกรรมของชูชอก
- พระมหาพัฒนาคราบภูริ 8 คน นำช้างบ่าจัยนาเคนทิร์มาถวายคืน

## ข้อควรศึกษา

- อ่านหาที่เป็นเทพฤทธิ์ในตอนต่างๆ
- ความชาญฉลาด ความเกตัญ ความหลอกแหลม ของพระราชนี้
- วิธีเรียนเรื่องด้อยค่า ร้อยกรองกอบกบท่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในกันที่นี่ วิธีร่วบัน ของพระราชนี้
- ศักดิ์นิพจน์ต่างๆ

## กัณฑ์ 12 ฉกษัตริ

ความหมายของชอกันชา ๔ แปลว่า หก (อ่านว่า ฉอ — ฉะสัก) กันชาเนี้ยมีความหมายถึง การที่กษัตริย์ทั้ง 6 องค์ คือ พระเจ้ากรุงศรุงสูญเสีย พระมุตติ

พระเวสสันดร พรัมนท์ ชาติและกัณฑ์ได้พบกันที่อาครม  
เจ้าวังสะพ

๔  
เนื้อเรื่อง

- พระชาตินำกองทัพมาล้อมพระเวสสันดรและพระนท์ มาถึงบริเวณตรงไปกัน
- พระเวสสันดรตัดเบี้ยงกองทัพ เข้าพระทัยพิคิณกว่าศัตรูติดตามมา ตื่นตระหนกหนีไปช่อนองค์ พระนท์ทิฐเดือนดี จึงได้อวยวิเศษและพาภันกลับอาครม และกลับคืนพระสมนาคีไม่ทวนในทาง
- ยกตัวร้ายที่เด็จมาล้อม ผ่อนกันเข้าไปหาพระเวสสันดรที่ตะขอ
- การปฏิสันติราชนอกยกตัวร้าย
- พระนท์ทรงพบ 2 ทุ่มรา ยกตัวร้ายหลบและตนสองไปทุ่งสัน ช้ารำขับพารที่ตามเด็จก์สองไปทุ่งสัน
- แผ่นดินในทาง พระอินทร์ทรงบันดาลให้ฟันใบกบราวยอกลงมา ทำให้เกิดบัพพินคินสติหัวกัน
- เหล่าเสนาอ่ามาเดย์ทุกเชิงให้พระเวสสันดรเสด็จคืนพระนคร

ข้อควรศึกษา

- ลักษณะการดำเนินเรื่อง วงเข้าสู่ลุคเดินคือเรื่องฟันใบกบราวยในกัยที่หนึ่งควรพิจารณาความกระชับถูกของพัฒนาการของโครงเรื่อง
- ภาพพจน์เชิงคำอุปมา—อุปไมย (กัณฑ์นี้มีมาก) เนื้อหาพระเวสสันดรและตุ้งกัดว
- พิจารณาการสร้างลักษณะนิสัยพัฒนา โดยเฉพาะพระนท์ที่ คุณสมบัติของพระนท์ อันแสดงถึงค่านิยมของสังคม
- เรื่องเกี่ยวกับภิน尼หารอศักดิ์ราชรัช
- ตัวพท

กัณฑ์ที่ 13 นครกัณฑ์

ความหมายของชื่อกัณฑ์ การเสด็จนิวัตพระนครของพระเวสสันดร (ทรงไปบ้านเหยี่ยวพระอยู่ ๘ เจ้าวังกดเป็นเวลา ๙ เดือน ๑๕ วัน รวมเวลาจากพระนครไปทุ่งสัน ๑ ปี ๑๕ วัน)

## เนื้อเรื่องสำคัญ

ความค่าเนินสืบเนื่องมาจากกันที่ก่อน เมื่อถ้ามาดูเชิญเส็จพระเวสันดร กับกุรุพิพ

1. พระเวสันดรไม่ทรงรับค่าหันที่ ทรงอิตเอื่อนพอเป็นที่ ต่อพระบิชาทูดเชิญช้า จึงทรงรับค่า
2. ล้านนาฯ เสศีจกับ
3. หลักทรัพย์รวมมาด้วยความเบิกบานยินดี ชาวเมืองรับเสด็จ
4. พระอินทร์ทรงบันดาลให้สัตครัตน์ตกมาตรฐานหัวพระนคร
5. พระเวสันดรทรงราชย์อยู่จนพระชนม์ 120 พรรษา จึงสร้างคติไปเป็น สันตุสิคเทวราชในหลวงคชชั้นคุณติ
6. ก่อตั้งการก่อขบวนชาติของพระเวสันดร และคนอีนๆ ในพระชาติต่อง (ซึ่ง เป็นพระชาติสุกท้าว)

## ข้อควรศึกษา

1. เหตุผลที่พระเวสันดรทรงอิตเอื่อนไม่รับค่าหูดเชิญให้เสศีจกับในกันที่
2. เปรียบเทียบ การลุนช์ ของพระองค์ เมื่อแรกเสด็จมาเข้าวงกต กับการลุนช์ (พระนักริศว์)
3. พิจารณาคุณงามความดีในกันที่นี้
4. เหตุผลที่ชาวเมืองต้อนรับเสศีจด้วยความยินดี (เมื่อแรกพาคนร้องขอให้ พระเจ้ากุรุสูญชัยเนรเทศ)
5. การก่อขบวนชาติ
6. ศัพท์ค่างๆ

## ตัวอย่างการวิจารณ์

ตัวอย่างวิจารณ์ (1) เข้าชื่อกานต์

นำนิยาย "เข้าชื่อกานต์"

ผู้แต่ง สุวรรณ ศุภนรา (นามปากกา) นามจริง สุวรรณ ศุภนธ์เทียน

โครงการฯ

ส่วนใหญ่นั้นกำพร้าบิดาและฐานะไม่ร่ำรวย แต่ก็ไม่ได้วันคุณล่ามากอย่างไร เพราะรามาราดีคงร้านขายอาหาร มิรายได้พอจะเรียกว่าจะเชื่อให้ได้วันการศึกษาขึ้นอยู่ด้วยที่ได้แนะนำที่หอพักเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้น เชื่อมความสัมพันธ์อยู่กับเพื่อนช่วยร่วมสถาบัน คนหนึ่งซึ่งเป็นคน เป็นผู้มีฐานะทางครอบครัวขึ้นเศรษฐีเป็นเด่นในหมู่เพื่อนฝูงและเป็นคนประดิษฐ์สิ่งของนาน ไม่จริงจังต่อชีวิต ใช้ชีวิตอย่างบุคคลเจ้าสำราญ แม้ฤทธิ์กับโภคทรัพย์ สนิทสนมคุณเคยกันมาก แต่ก็อุปนิสัยและการปฏิบัติดนของโภคทรัพย์เป็นเหตุให้ฤทธิ์ไม่มั่นใจแก้ว่าโภคทรัพย์มีความรู้สึกจริงจังกับเรื่อยเพียงใด ครั้นเมื่อหนอกการศึกษามีอุปนิสัยทุกอย่างควรเข้ามายังกับโภคทรัพย์แต่งงานกับเรื่อง เขายังคงตัดสินใจแต่งงานกับเรา ในขณะที่โภคทรัพย์เที่ยวสำราญอยู่ในต่างประเทศ

ภาษาหลังที่แต่งงานแล้วหมายความว่าได้พำนเจ้าสาวของเขาก็อ หฤทัย ไปอยู่ที่อำเภอเชิง  
ทุรกันดาว และทำไว้กอกความเรื่องราวแห่งหนึ่ง และได้ใช้วิชาความรู้รักษาพยาบาลประชาชน  
ในอำเภอเชิงตามอุดมคติของเข้า แต่นายอำเภอเชิงเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของอำเภอเชิง  
เป็นผู้ที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว มักใช้อิทธิพลไปในทางมิชอบให้ห้องกิจทรัพย์แก่คนบางกลุ่ม  
และให้ความไม่เป็นธรรมแก่คนส่วนใหญ่ ข้าราชการทุกคนในอำเภอต้องยอมอยู่ใต้อิทธิพล  
ของเข้า ไม่เช่นนั้นจะไม่เป็นไปตามมีชีวิตเป็นปกติอย่างไรได้ หมายความว่าจึงถูกนายอำเภอเชิง

ว่า “แม่” กับคน แค่ในขณะเดียวกันผลงานของเขาก็ประจักษ์แก่ประชาชน พ่อค้า และเพื่อนข้าราชการ ทำให้เขาเป็นที่นับถือของคนเหล่านั้นพอสมควร

หลุยส์อุบลกษณภานต์ที่อ่านก่อนนี้ชี้ว่าจะหนึ่งก็อกฉบับไปเยี่ยมมารดาที่กรุงเทพฯ ในระหว่างที่หลุยส์อุบลกษณภานต์เดินทางกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่เชียงใหม่ ได้กลับไปมีความสัมพันธ์เที่ยวเครื่องกับโคมราถึกครั้งหนึ่ง และได้รับอุบลกษณภานต์ของจากครอบครัวที่ชื่นชมและไปเที่ยว กับโคมราถึกครั้งหนึ่ง กระเทื่องมาก ทำให้ความจำเสื่อมไปชั่วระยะหนึ่ง ตัวนักกษณภานต์นั้นต้องเดินทางไปเยี่ยมครอบครัวที่เชียงใหม่ ที่เชียงใหม่ เขายังคงทำงานอยู่ที่โรงพยาบาล ขณะเดียวกันนั้น ก็ได้รับความผูกพันมากในด้านการทำงาน เนื่องจากภาระที่เขาเป็นคนดูแล และเชิญชุมชนคิด ไม่ยอมอ่อนน้อมกับนายอั่น กอกอิหริ ผลผู้นั้นในทางที่คนเห็นว่าไม่สมควรจะยอมประจูบกับ ขยะน้ำดื่ม จึงทำให้ นายอั่น กอกอิหริ ใจติดว่าหลุยส์อุบลกษณภานต์เป็น เผด็จศึกษาที่เชียงใหม่ เนื่องจากภาระที่ต้องดูแลเด็กๆ จึงได้วางแผนที่ จะกำจัดหลุยส์อุบลกษณภานต์โดย ขณะเดียวกันโคมราถึกคิดแผนการที่จะแยกหลุยส์อุบลกษณภานต์โดย พยายามที่จะให้หลุยส์อุบลกษณภานต์ได้รับทุนไปศึกษาในต่างประเทศเสีย ในระหว่างที่หลุยส์อุบลกษณภานต์ยัง ตัดสินใจไม่ได้ว่า ควรรับทุนหรือลาออกจากภาระงานนั้น หลุยส์อุบลกษณภานต์ได้แสดงความจำจดจำฉบับไป อยู่ที่บ้านที่ต่างจังหวัดกับเขาย่าอย่างเดียว แต่หลุยส์อุบลกษณภานต์กลับขออนุญาตเดินทางกลับไป อย่างอัน kaps กับเขาย่าอยู่นั้นเอง

#### คุณลักษณะเรื่อง (ประมวลจากความเห็นของคณาจารย์)

“เข้าซื้อกานต์” มีลักษณะเป็นนวนิยายสมจริงที่มีเอกภาพเน้นสร้างสรรค์ลักษณะของ เรื่อง คือ ความเข้มแข็งที่ใช้รากฐานอุดมคติในการปฏิบัติงานและการเรียบเรียงความสุขสำราญ ตัวนักเขียนนายแพทัยในชั้นบทผู้หนึ่ง มีความรู้สึกไม่สูงมากนัก แต่ล้วนเป็นเรื่องนักเขียน ของกลุ่มนักเขียนหลายประเภทที่มีความรู้อยู่ในสังคม ในกรุงเทพฯ และในชนบทชนนี้ เก้าโกรง เรื่องเป็นการกล่าวถึงสภาพชีวิตของตัวละครเหล่านั้นทุกคน ทั้งที่เป็นผู้มีการศึกษา มีฐานะ พื้นเพด มีอาชีพและมีทรัพย์สินมากต่างกัน แต่ต่างมีบทบาทสมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน เรื่องจะ ลงตัวยการสืบเชื้อสายของนายแพทัยที่มีชื่อว่า “กานต์” ผู้นั้น อุดมคติในใจในตอนจบเรื่อง เครื่องแสลงว่า อุดมคติยังใช้ได้อยู่ สถานที่ตามเนื้อเรื่องมีที่ในกรุงเทพมหานคร และในชนบท ทางไก่อกความเจริญเป็นการแสดงภาพชีวิตในท่านของพี่ยิ่งเป็นอย่างซึ้งเจน ตัวบทสนทนา เป็นไปอย่างเหมาะสมแก่ฐานะและพื้นฐานนิสัยใจคอรองแต่ละบุคคลในเรื่อง จึงมีลักษณะ

สมจริง แต่ไม่ใช่แค่ความเชื่อของอาจารย์ให้ไว้ นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่ดีเยี่ยมในด้านของคุณภาพของนักเขียน

แล้วนับได้ว่านวนิยายเรื่องนี้มีคุณค่าสมบูรณ์ด้านวรรณกรรม คือวิธีการ敘述 เรื่องราว จัดตั้งช่องปะกอบด้วยกลิ่นต่างๆ (Technique) นวนิยายตามแนวสมัยนี้จะบันดาล และสร้างความโน้มเอียงเป็นแบบเฉพาะตัวของผู้แต่ง (Style)

ผู้แต่งมีความสามารถเด่นอยู่ในการเดินเรื่องนวนิยายเรื่องนี้ โดยอาศัยกลิ่นต่างๆ แบบผสมผสานกันอย่างแน่นหนา วางส่วนตัวของเนื้อเรื่องอย่างสมดุลและกระหัตต์ไม่เสียหาย เน้นการดำเนินเรื่องสู่สุดของเรื่อง เป็นการรักษาเอกภาพของเรื่องไว้ได้เป็นอย่างดี มีการเปลี่ยนจากโน้ตบันทึกเรื่อง และแทรกบทสนทนากันตามที่เหมาะสม ทำให้มีความแปลกดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา และจากบทสนทนานี้เองยังทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครอีกด้วย ตัวละครมีไม่นานัก และตัวแต่งมีกลิ่นตัวอย่างเดียว แต่ตัวละครมีความซับซ้อน แต่ทำให้บทบาทและบุคลิกภาพของตัวละครกระชับชัด โดยที่ผู้แต่งไม่ต้องขอรบกวนผู้อ่าน ตัวละครแต่ละตัวเป็นคนในชีวิตจริง มีทั้งคนโถ哥—ทุ่งริบ คนหนุ่มเจ้าสำราญ พ่อค้าผู้มีผลประโยชน์ เป็นที่ตั้ง คุณนายหัวหน้าของบ้านชุมชนนี้ก็มีลูกหุ้นพ้าอกซีและเทศา ชาวบ้านที่ยากจนไร้การศึกษา แต่มีน้ำใจซื่อและเชื่อเหลือเกินและลักษณะตัวละครนอบน้ำประทานและหลานหลานหลายมุน โดยเฉพาะหมอกagan ที่ผู้แต่งใช้ภาษาความสุจริตและอุทิศตนเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์ และหากหักกรรยาหมายกันต์ ซึ่งเป็นแบบอย่างของหญิงไทยรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาสูง มีความคิด ความฉลาดในการตัดสินใจและมีความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ต่างๆ ในชีวิตของคนได้เป็นอย่างดี ทั้งที่โดยพิจารณาแล้วจะคร่าวกับเป็นคนสำราญรักความสุขความสงบ แต่เมื่อถึงคราวจะต้องตัดสินใจเลือกเลือกหัวใจว่าจะความสงบอย่างด้านล่างกับความมั่นคงและความถูกต้องแล้ว หากหักก็เลือกอยู่ข้างหนอกagan แต่ไม่คุณคิดแน่นอนทุกครั้ง ภาพตัวละครเหล่านี้ปรากฏในบทสนทนากับความนักคิดของตัวละครเองคือ ประจักษ์เจนขันเป็นบุคคลิกภาพของเหล่าคน ให้ความเข้าใจแก่ผู้อ่านอย่างชัดเจน

ผู้ประพันธ์มีกลิ่นตัวอย่างนวนิยายเรื่อง โดยสร้างความแตกต่างอย่างคร่าวกันข้างคือเป็นเรื่องตัวย่างงานรัตน์เรืองด่องกาวแต่ตัวนราหัวใจหนอกagan แต่จะจบลงอย่าง

เพื่อว่ามีของด้วยความพยายามของผู้ออกแบบ ทุกคนร้องให้เรียกว่าหนังที่ชื่อว่า “ในขณะที่ “ฝันดึกพิจารณา” พร้อมกับว่า “พิจารณา” ให้อ่านว่า “ที่ปรารถนาชีวิตของเรา”

สุวรรณ์ สุคุณรา ยังได้ให้เกติ๊ฟในการเขียนนวนิยายเรื่องนี้อีกด้วยแบบ เป็นเด่น ว่าการกล่าวถึงเรื่องราวแบบน่องภาพอ้อนหัด (Flash back) การพูดคนๆ ความแบบ จิตประหวัต (Association of ideas) ให้ถ่ายแบบเนื่อง และเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ใช้ จินตนาการและวิจารณญาณร่วมด้วย โดยใช้วิธีแนะ (Suggestion) ดังได้กล่าวแล้ว

#### ๔.๕.๔. เทคนิคถ่ายทอดความแต่งตัว (Technique) ความแก่ความบกบ่อง

ส่วนส่วนใหญ่การอันเป็นแบบเฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ (Style) นั้น ใน การ เขียนนวนิยายเรื่องนี้ สุวรรณ์ สุคุณรา ได้แบ่งออกเป็นสอง派 ในฐานะที่เป็นนักเขียน อย่างแท้จริง มีลักษณะที่เป็นแบบเฉพาะตัวในการเลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรง กระซับ ถัน และรักกุน แต่ท่าให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและความรู้สึกหลักซึ่ง อย่างส่วนนั้นที่ว่า “อ่าน ให้ระหว่างบรรทัด” อีกด้วย และแนวเรื่องจะอุบลธรรมอ่อนไหวทางอารมณ์ที่สัมภูติของผู้อ่านเป็น ลายไปร่วงวัสดุคงทนได้ กังหัน แคบแต่งตัวให้ถูกต้องโดยนัยอิงเหตุการณ์ที่แสดงว่า ปัญหาด้านครอบครัวและความรักของหมอกานต์นั้นเริ่มน้ำหนักและด้วย เหตุการณ์ที่แสดงว่า ต้องใจที่จะกดับไปอยู่กับหมอกานต์ที่บ้านในชนบทไป ความเหรัวโหกอาจด้วยของบุคคลที่เห็น ตอนหมอกานต์ตายนั้น เป็นร่างลักษณะที่วิเศษยังหนักที่เป็นประจักษ์พยานอันนั้นความคิดของ ทุกคนว่า “ความดีไม่สูญเปล่า” ชีวิตที่มีค่าความแก่ความอ่อนน้อมถ่อมตนที่ชี้ว่าต้องและเป็น ประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ และบุคคลอย่างเขาที่ซื้อกานต์นั้นและคือผู้ใช้ชีวิตอุดมคติให้ยั่งยืน นั่นคง อยู่ในความนึกคิดของมนุษยชาติตลอดไป จึงนับว่าผู้ประพันธ์ได้ใช้ส่วนใหญ่ใน จิต ควรไปควรมา แต่สร้างความรู้สึกกระนักในคุณค่าของอุดมคติและการเรียบเรียง แบบแน่นและถึกซึ้ง

โดยสรุปแล้ว นวนิยายเรื่องนี้มีความดีเด่นที่ถ่ายประกาย ได้แก่ เนื้อเรื่อง ก Gottit แต่งและส่วนใหญ่การใช้ถ้อยคำ จึงเป็นเรื่องที่มีคุณค่าสอนศรัทธากับสภาพชีวิตนี้อุบัติ ชีวิตต้องการสร้างเสริมและกำลังใจสนับสนุนในด้านอุดมคติ ความจริงจังที่ชีวิต ความ ชื่อสัตย์สุจริตและการเรียบเรียงเป็นอย่างยิ่ง

### เข้าชื่อภานต'

ของสุวรรณ์ สุคนธา  
นักวิจารณ์โดย "มโนท"

บ่ายวันหนึ่งหลายปีมาแล้ว บีบะไว้ใจไม่ได้ วนวนนิยายนะเรื่องสั้นของไทยได้มีโอกาสรับแขกในฐานะเป็นนักแต่งนวนิยายและเรื่องสั้นที่สำคัญของโอลกอนหนึ่ง ผู้นี้คือ จอห์น สไตน์เบ็ค (John Steinbeck) ศิลปินเบื้องมาดูแนววรรณที่เวียดนาม แล้วเขียนมาเยือนเมืองไทย ที่เราไว้วางแขกนั้นความจริงไม่ถูกนัก คือสไตน์เบ็คกับการพยายามเปิดห้องรับรองที่โรงแรมโอลเวียนเด็ต แล้วเชิญคนไทยเป็นแขกไปคุยกันมาก แกะเสียงเหล้ายาป่าทึ่งในฐานเข้ากาก ผู้เขียนเรื่องนี้สนใจในนวนิยายมานานแล้ว จึงสนใจในสไตน์เบ็คด้วย เมื่อมีโอกาสจึงพอดีไปกับเขา และได้อ่านแกะสองข้อ ข้อหนึ่ง (ความจริงคนอ่อนหวานให้เป็นปาก) ตามว่า ถ้าอยากรู้นักเขียนที่ควรจะเริ่มต้นอย่างไร แกะตอบหันที่ว่าห้องรับรองยัง อายุหนึ่งคือ เลิกลักษณะความคิดนั้นแล้ว อีกอย่างหนึ่งคือห้ามป้ออย่างสักชั้ง คือคงหมายความว่าอาจเสียทั้งเวลา เสียชื่อเสียงด้วย

ข้าพเจ้าว่าผู้เขียน "เข้าชื่อภานต'" คือ คุณสุวรรณ์ สุคนธา อาจเป็นนักเขียนที่เป็นไปตามความคิดของสไตน์เบ็ค แต่เป็นการเสียงที่ได้รับผลลัพธ์ และสำหรับหนังสือเล่มนี้เป็นความสำเร็จอย่างครามที่ถูกต้องกับได้รับวัสดุงานเขียนของ ส.ป.อ. ของไทย ซึ่งเป็นเกียรติที่ควรภูมิใจยิ่ง รวมถึงทางคิดปะเป็นรางวัลอันพึงศุดิ เพราะเป็นงานทางสมองถ้าเป็นหนังสือเมืองนอก เช่น อเมริกา ผู้เขียนก็คงรู้ว่าอยู่ในพริกตา ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยตรวจสอบร้านหนังสือที่พิพิธและฟาร์นิว ในนิวยอร์กเห็นหนังนวนิยายออกประจำปี (Best seller of the year) เพิ่มหนึ่งวงอยู่ในตู้หนึ่งเหมือนจะเป็นเรื่อง (The Caine Mutiny) เพื่อออกใหม่ นอกค่าตัวไว้แบบหิรัญ ข้าพเจ้าก็ได้แค่ตู้ไม่ได้ช้อ เพราจะราคาแพงเหวี่ยงไม่ได้ตั้งไว้ขาย ข้าพเจ้ายัง ฉะนั้นเมื่อ "เข้าชื่อภานต'" มีค่าตัว 50 บาท ข้าพเจ้าก็อยากรู้จะให้คิดว่า เราควรอุดหนุน Best Seller ของไทยกันบ้างจะดี 50 บาทก็ราษฎรสองเหวี่ยงครึ่งเท่านั้น

ข้าพเจ้าวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่เพราเป็นหนังสือได้รับรางวัลหรือมีค่าตัว 50 บาท แต่ที่ในฐานะเป็นคนชอบอ่านนวนิยายเรื่องสั้นmannana ก่อนผู้แต่งเรื่อง น่าเกิดก้าวได้

อ่านมาคงแต่เรื่องบ่อของสัญญาโภค เช่น ใจใจตา หรือเรื่องบ่อของศรีอิศราในหนังสือพิมพ์สยามรายวันฉบับที่ ๓ ห้องค์ ของบริษัทศรีกรุ๊งที่ทำการวิจารณ์ก็เห็นจะเนื้อชื่อมาอ่านแล้ว ติดใจพอสมควรจึงอ่านต่อไปจนจบ เป็นการ “อ่านหนัง” อ่านวนนิยายที่มีลายดินหลาเรื่อง ห่านบรรดาธิการวิทยาสารป่าวร้าวว่า วิจารณ์นวนิยายจะมีประไชน์ต่อหน้าที่ การสอนของครุยองเรานี้ไม่ ข้าพเจ้าว่าเกี่ยว เกี่ยวอย่างมากเสียด้วย วันหนึ่ง ๆ ไม่ว่า เด็ก ผู้ใหญ่ หญิง ชาย นักเรียนหรือครุ จะต้องอ่านวนนิยาย เรื่องสั้นในหนังสือพิมพ์ รายสัปดาห์ หรือรายเดือนหลายสิบปีร่ีเข้าต์ หนังสือป่าวร้าวนี้พิมพ์จ้านวนมากแทนไม่น่าเชื่อ ข่ายตีเป็นหน้าเท่า กองที่กรุงเทพฯ วันไหน ที่กูเก็ตหรือแพร์มอ่านวันนั้น จึงคิดว่าหากจะเอานวนนิยายมาพูดกันในแบบหลักวิชา ห่านผู้อ่านวิทยาสารจะอนุโมทนาให้กู้ศร ประวัติวรรณคดีไทยที่คุณครุจะต้องเรียนเพื่อสอบวิชาชุด ก็กินความถึงนวนิยายตัวตนนี้กัน มีจุดนี้นวนิยายและเรื่องสั้นเข้าไปเกี่ยวข้องกับเวลาและชีวิตของคนไทยที่อ่านหนังสือ ออกอย่างเห็นได้ที่จะคิดนา

ข้าพเจ้าต้องหลักเกณฑ์อะไรสำหรับวิจารณ์นวนิยายเรื่องนี้ หลักเกณฑ์ที่เข้าต้องไว้ในใจกันนิยายมีมากน้อย จะขอขยันมาใช้พอดีคราวหลักกว้าง ๆ ของข้าพเจ้านั้นนิ่ว วนนิยายนับได้ว่าเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง เป็นอักษรศิลป์ คือศิลปะที่ประกอบขึ้นด้วยหัวหนังสือ ศิลป์นั่น หรือนี่ในที่นั้นก็ประพันธ์ผู้แต่งต้องความมุ่งหมายไว้ในใจว่าอย่างไรในการเรียนเรื่องนี้ เมื่อตั้งไว้อย่างไรแล้วได้ประกอบศิลปะหรือเรียนให้ได้ผลตามความมุ่งหมายหรือไม่ เรื่องที่ผู้แต่งมุ่งหมายอย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ หนังสือพิมพ์สยามรัฐฉบับวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๑๔ ก่อไว้ไว้ในบทบรรณาธิการตอนหนึ่งว่า

“ภาพที่เห็นล้วนแต่ซักน้ำให้คิดว่า ระบบราชการของเราทำตัวเน่าเฟะ มากไปด้วยการเอาตัวรอด นิ่งอยู่ทางโถงก็โถง นิ่งให้คำนึงถึงประเทศชาติอย่างแท้จริง”

ข้าพเจ้าคิดว่าที่หนังสือพิมพ์ว่าไว น่าจะเป็น Theme หรือแนวความคิดสำคัญของผู้แต่งเรื่องนี้ เรอได้อ่านชีวิตข้าราชการไทยในชนบทที่เรอเห็นว่าต่อนอกดำเนินไปอย่างไม่มีอุดมคติหรือจุดมุ่งหมายปลายทางนั้น มาแจกแจงให้ผู้อ่านเห็นโดยละเอียดตลอดเรื่องแล้ว อยู่เหมือนจะเป็นความนึกของเรอว่า ที่ควรจะไปปฏิรูปชีวิตเช่นนี้ให้อายุเพียงหมาย ดังเช่น คนที่กินแต่อุดมคติเช่นคนซื้อกันที่เป็นตัวอย่างข้าพเจ้ายกพูดว่า เรื่องนี้มุ่งปฏิรูปทาง

สังคม (Social reform) โดยวิวัฒนาการต่อประชาชนหรือรัฐบาล ซึ่งเป็นแบบเดียวกัน นวนิยายบางเรื่องของ ชาร์ลส์ ดิกกินส์ (Charles Dickens) นักประพันธ์เอกชาวดั้งดุษ เขียนเรื่อง David Copperfield ทำให้รู้ว่าบทอออกกฎหมายปฏิรูปเรื่องการใช้แรงงานของเด็ก เป็นต้น

หลักเกณฑ์ที่เน้นลงเรื่องข้าพเจ้าต่อไปเป็นหลักเกณฑ์ตามพระคัมภีร์ในรายที่ครุ่น ส่วนมากจะเคยศึกษา กันมาแล้ว หลักเกณฑ์นั้นก้าวหน่อยว่า นวนิยายที่มีอยู่ในประกอบด้วยส่วน สำคัญคือ ๑ คัมภีร์

๑. โครงเรื่องหรือการดำเนินเรื่อง Plot คือผู้แต่งคิดไว้ก่อนว่า เรื่องนี้จะเอา อย่างไรกัน ผู้แต่งมีบัญหาสำคัญอะไรที่จะนำเสนอต่อผู้อ่าน จะวินิจฉัยบัญหานี้กันอย่างไร

๒. ฉาก (Setting หรือ Locale) คือภูมิประเทศที่ผู้แต่งจะใช้ประกอบการดำเนิน เรื่องอย่างไรบ้าง

๓. บทสนทนา (Dialogue) คือถ้อยคำที่ผู้แต่งบรรยายไว้ในปากตัวละครให้ฟัง จากันในท้องเรื่อง

๔. ตัวละคร (Characterization) คือบุคลิกที่ผู้แต่งนำมาใส่ลงในท้องเรื่องเพื่อ ทำให้การเสนอเรื่องของผู้แต่งดำเนินไปได้ตามความต้องการ

๕. คติธรรมหรือปรัชญา (Philosophy หรือ Point of View)\* คือคติธรรม ที่วิเคราะห์คิดที่ผู้แต่งประสงค์ที่จะเสนอเรื่องนี้ ยังคงเป็นเครื่องมือเพื่อแสดงให้ผู้อ่านเห็น

ขอวิจารณ์นวนิยายเรื่องความหลักที่ก่อตัวมา

โครงเรื่องหรือการดำเนินเรื่อง การดำเนินเรื่องที่ตนนั้นต้องกันว่า เมื่อผู้แต่งมีบัญหา อะไรจะเสนอต่อผู้อ่าน ก็ต้องดำเนินเรื่องขึ้นสู่บัญหาที่จะน้อยลงตามลำดับ โดยอาศัยส่วนต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วประกอบ เมื่อดำเนินไปเรื่อยๆ ก็จะเข้มข้นขึ้นทุกที จนเกินจึงปลายเรื่องก็จะ บรรลุถึงจุดสุดยอดหรือคลีเมตกซ์ (Climax) เมื่อมาถึงจุดนี้ เรื่องก็จะถึงที่สุดและไว้ต่อไป ก็ จะคลื่นคลายลงอย่างเรียบవ้อย การดำเนินเรื่องนั้นผู้แต่งย้อมร้อนเงื่อนไว้ให้ผู้อ่านรู้ว่าตอนจะ เอาอย่างไร จะดำเนินไปอย่างไร จะสอนอย่างไร ไม่ใช่เพื่อเชยินไปให้ครึ่งเรื่องผู้อ่านก็ “รู้ใจ” เพียงแค่ว่า หากเหตุการณ์ต่อไปไปได้ดูก็ เผยข้อร้านอ่าน ผู้แต่งเรื่องนั้นดำเนินไปตาม หลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ความเรียบว้อยของชีวิตผู้คนมีความหมายตัวละครสำคัญของเรื่อง คือๆ บุญเสียงชีวิ

\* คือ Point of View ที่ใช้ในบทกวีรften นี้มีความหมายแตกต่างกันที่บุญเสียงชีวิในกระบวนการ วิชาตีได้

กันทิ่งก้าน ค้านชีวิตมรณะ ค้านการงาน ค้านสังคม จนไปถึงสุดของความตายของ  
กานต์ ผู้แต่งอุเมือนจะสรุปโครงเรื่องไว้ให้แล้วในคำพูดของกานต์กับหฤทัย (ในหน้า 507)  
ส่วนที่น่าชื่นคือเรื่องนี้ ไม่แต่ความซึ้งนียน คือเขาใจผู้อ่านในบัจจุณนี้เหมือนนวนิยาย  
ระดับหนึ่งซึ่งปราศจากเบื้องตนที่ การกระทำของตัวละครไม่มี “ก้าลังภายใน” ในมี  
อะไรอีกที่ก่อรากโกรน หมัดไม่เป็น กระสุนเป็นไม่ลับ พระเอกไม่นำมาหุ้วायองห้องครัวในส  
ถ้าเข้าไปทำเป็นหนังก็คงดำเนินไปเงยๆ ฯ ฉายได้

ผู้จาร์ด์รู้สึกเองว่า การดำเนินเรื่องบางตอนดูจะไม่สมจริงัก เช่น พระเอก  
กับนางเอกมีการศึกษาดิถึงสองฝ่าย แต่ตัดสินใจแต่ละคนกันรวดเร็วเหลือเกิน รวมกับคนไม่  
เคยได้ใกล้ครัวเรื่องนี้มากแต่ก่อนตามวิธีผู้ให้รับการศึกษาดูง ผู้แต่งผูกให้ผู้อ่านไว้บ้างแต่  
ไม่พอ ญี่ ฯ เนื้อจลาจลต่างๆ กับงานรากันเขียน Ballad (ทำนองเพลงอ่า ถ้าตัดหัวเรื่องเพลงบอก  
ของไทย) แต่ที่เป็นจลาจลพัฒนาตนนี้ก็คือรากโกรนรวมเว็บที่เดียว อีกตอนหนึ่งที่ผู้จาร์ด์  
ไม่ชอบสนิทใจนักก็คือเหตุที่นายอ่านกล้องซึ่งประหารกานต์นั้นดูไม่น่าจะรุนแรงพอหรือวิจังพร  
บางเหตุก็ดูไม่น่าจะเป็น เช่นนายอ่าເກອຂອດຕໍາຕີໃຫແພໄປອຸດບະນະຮອນທີ່ຂອງນ້ອງຂາຍ ลັນ  
ເປັນນາຄະນາງຕົ້ນ ฯ สองพี่น้องว่าถ้าເບາະຍຸນສໍາລັບເຖິງເຫຼົ່ງຊະພອ

ผู้แต่งให้ชื่อตัวเอกไว้อ้างหมายเขาว่า “กานต์” ชื่อแปลว่า “เป็นที่รัก” (เพียง  
เป็นกานต์ แปลว่า นางที่รัก) หนอกกานต์ทำตัวอย่างหนอนดูดี กินอุتمคิดใจไม่แต่ชาวบ้าน  
แม้แต่คนฝ่ายศัตรูก็ยังบุชา แต่กราฟต่อ ฯ ที่จะส่งให้หนอกกานต์เป็นหนอนดูดียังนู้นดูจะอ่อน ฯ  
ไปบ้าง

ข้อเท็จจริงลึก ญี่ ฯ ที่ข้าพเจ้าอยากรู้กันนี้ก็มีบ้าง แต่ก็เป็นบางเต็มที่ เช่น  
(หน้า 305) ก่อความไม่สงบของบ้านเพื่อยื้องชาวบ้านจึงไม่กินน้ำ ผู้จาร์ด์เคยอยู่บ้าน  
นอกหมู่บ้านรู้สึกว่าเขามิใช่ไม่ใช่เพราไม่เห็นดูดี แต่เห็นราคติที่ไปขายใน  
ตลาดมากกว่า (หน้า 346) ก่อความไม่สงบให้มันดีอ้วต้องพิชิตผู้หญิงให้มากที่สุดจะ  
หมื่นชื่อชาช ข้อเท็จจริงนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าอย่างค่าน ក็ควรเป็นผู้ชายไม่ว่าจะมีอะไรในหน ใบรวม  
ท่านก็มีเมียกันออกเพิ่มน้ำจะทำอย่างไรได้ข้าพเจ้าออกไปปกที่ในนมันก็ออกที่นั้น แต่นี่ก่อให้  
ดีก้าไม่มีข้าพเจ้าก็งอกไม่ได้เหมือนกัน

สำหรับจุดด้อยของเรื่องนั้น ผู้วิจารณ์รู้สึกว่าผู้แต่งจะมุ่งเน้นจุดเดียวไปมาก ที่เนื้อเรื่องตอนปลาย มีความซ้ำซ้อนซึ่งก็ได้มีอะไรอีกนิดหน่อยซึ่งจะไม่ใช่ไปมี ให้ความน่าเชื่อถือ แต่เรื่องนี้คุ้มค่ามาก ไม่มีอะไรอีกแล้วก็ได้ ต้องการให้จุดด้อยของเรื่องนี้ของผู้อ่านเข้าใจได้ดีมาก ผู้อ่านบางคนหรือหลายคนอาจคิดว่าความไม่สมหวังว่า เรื่องนี้จะเป็นโดยพหุประเพกษาไม่น่าดู ชาห์เจ้าของเป็นคนแก้ต่างผู้แต่งว่าขอทำอย่างแสลง เพราะเข้าใจว่าเรื่องจะเป็นแบบชีวิตจริงของบุตรย์เป็น Realistic Novel เช่นไม่ใช่แบบ Romantic Novel ซึ่งบุตรย์ปุตุชนเราเป็นไปไม่ได้ตั้งนั้นจริงๆ เช่น จ้าวอก เพ้อฝัน ตัวละครร้ายที่หุ้นหรา เก่งกาจ วิเศษสุดมนุษย์ ตัวละครของพระมีได้เป็นเช่นนั้น เช่นเรื่องอย่างลิมคลาดูโอด นิได้หลับฝันหวาน ๆ ให้ผู้อ่านชื่นใจ

#### จาก

จากของวนนินยาบที่ต้องมีเพื่อจะเป็นเรื่องชีวิตของบุตรย์ในโลกเก่ามากที่สุดเด่นไปในลักษณะนี้คงจะ อย่างเช่นเปียร์ว่าไวనวนนินยาของเรื่องก็มีหลักจาก บางเรื่องอาจมี จุดเดียวที่นักดูดูเรื่อง จุดเป็นเครื่องช่วยปูทางเดินบรรยายจากห้องเรื่องให้มีชีวิตชีวานี้เป็น จริงเป็นจังชั้น ฉะนั้นเรื่องที่คืนนี้จากเข้าไปเป็นต้องคิดว่า คือนิ้นตามความเข้าใจเป็นเฉพาะที่ เดียวแต่ การพิจารณาจากเป็นไปโดยถูกต้องกับภูมิประเทศนั้น ๆ จริง ๆ นำจุดเข้ามา ประกอบช่วยให้เรื่องมีบรรยายภาคตื้นชั้นจริง ๆ “เข้าชื่อภานต์” เป็นจุดสำคัญไว้สองแห่ง คือกรุงเทพฯ กับหัวเมืองภาคเหนือ เท่าที่ปรากฏอยู่ทั้งสองจุดก็ทำได้ถูกต้องดังกล่าวผู้แต่ง ว่าครูปห้องถังในชนบทให้ผู้อ่านเห็นชัดเจน ภาษาที่ขาดเป็นภาษาที่ประณีตวัดกุณและกระ จางแจ้งผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความน่าการสมควรนุ่มนวลน่า ประหนึ่งว่ายกเอาภาพนั้น ๆ มาตั้ง ให้ดู ภาพนั้นเป็น Word Picture อย่างแท้จริง

#### ภาพในหน้า ๑ (คลังวิทยาพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๑๔)

“ว่องศร์ เริ่มต้นอย่างอ่อนหวานและเครื่องด้วย พึงดูจ่ายความแพมีอะไรลึกซึ้ง ในจังหวะเพียงเท่านั้น อาจเป็นห่วงหานของที่ควรร่วมเริงแต่เครื่องก็ได้”

#### ภาพในหน้า ๑๕

“ปลาธิเงินขาววันกระโจนริบจากน้ำ ลีขาวเหลืองเงินครุยวันโอลน ที่นีคงจะมี ปลาชุกซุ่มมากอย่างที่กานต์และแม่รีนว่า คนแก่ผ่านขาวเป็นตลอด เผยเรือตัดข้ามแม่น้ำ

จากฝากนีไปรังในน้ำชา ๆ พร้อมกับเอกสารที่พอกควางไว้ขึ้นมาดู อาจเป็นการวางแผนเบ็ดเสร็จ  
หนึ่งก็ได้ หุตห้ายเห็นเข้าปอดปลาจากเบื้องในไฟห้องเรือซึ่งได้แน่นใจ

ภาพในหน้า 398

"กับข้าวจัดเติมโดยเพียงด้วยแกงและผักต่าง ๆ หุตห้ายและพี่มุ่งเพื่อยบนข้าวบ้าน  
ด้วยชามที่ใช้ก้มหอยครัวหรือสันเต้มที่ แม่กระหงแก้วน้ำก้มหอยครัวจะเอามาไปหมก ด้วย ชาม  
จานและแก้ว นี้ได้เข้าชุดอย่างโดยอาหารของพระตรีในกรุง โภชนาคนาคใหญ่เครื่องสืบขาว  
บรรจุข้าวเดิมควนโขน แสงสว่างข้าวนั้นร้อนระอุ"

จากช่อง "เจ้าชื่อกานตี" แสดงความขัดแย้งของชีวิตในกรุงเทพฯ และชนบท  
อย่างน่าดูถึงรับกับเรื่องที่ต้องการแสดงความสมุกสมานของกรุงเทพฯ และความลำบากยาก  
แค้นของชนบท ผู้อ่านมองจากให้ดีก็จะเห็นได้ว่าความสุขอันแท้จริงนั้นอยู่ที่ไหนแน่

#### บทสนทนา

บทสนทนา มีที่นั่นเพราะตัวจะคระต้องพูดจักกัน หน้าที่ของคำสอนหนา นอกจากระทำให้เรื่องเป็นชีวิตจริงจังแล้ว ยังเป็นอุปกรณ์อย่างอื่นก็ได้ เช่น แสดงลักษณะนิสัยใจ  
คือความคิด ความรู้สึกของตัวจะคร่าผู้ฟังเอง หรือตัวจะคร่าอื่นก็ได้ หรือบางครั้งซ่อนกัน  
ดำเนินเรื่องก็ได้ บทสนทนาที่คืนนี้ต้องเป็นอ้อยค่าที่เหมาะสมกับผู้ฟังแต่ละคนไป คนชั้นสูง  
ชั้นต่ำ คนกรุง คนห้องถีน คนนิสัยใจชอบต่าง ๆ คนเหต้าน้ำผึ้งต้องจัดให้พูดถูกต้องตาม  
การแสดงของเรื่องด้วย ผู้แต่ง "เจ้าชื่อกานตี" บรรจุบทสนทนาไว้เป็นอย่างดี คำพูดของ  
ครัวก็ของคนนั้น คนใหม่ว่ามีนิสัยอย่างไร คือเห็นอย่างไร คำพูดของคนนั้นก็ออกให้เห็น  
ชัดเจนอย่างพอสมควร

คำนักใต้ (หน้า 8)

"อยู่กรุงเทพฯ ทำงานในโรงพยาบาล ตอนเย็นถึงค่ำหมอก็เปิดคลินิก รีบวัน  
จะรายจนนับเงินไม่ไหว"

หญิงชนบท

"บันໄอ่คุณ เรียนก็ไม่รู้เรื่อง เหมือนอีฉันนี้แหละ ป่วยการเรียนเสียเวลา มาช่วย  
พ่อแม่ทำมาหากินดีกว่า เรียนไปทำไน ໂคริบก้มผัว เดี่ยวซูกไม่เห็นต้องใช้วิชาแบบ"

คนอื่นอ่านฯ (หน้า 243)

“มนให้สูญเสียส่าที่หน่อย” นายอ่าเกอว่าด้วย

“มนก็ให้ไปแล้ว”

“มนต้องการมาก ๆ” นายอ่าเกอว่า “บี๊บี๊บประมาณของสถานีอนันต์ตั้งมาก  
มากไม่ใช่หรือ กะอีกส่าสีแคนน์ อะหวงไว้ก้าไม่”

คนในมือคุณคิดไม่จริงซึ่งอย่างกับชีวิต (หน้า 296)

“มนจะเดินที่” คำร่วงว่า “เรื่องอะไรต่อ เรายังต้องเสียเงินเอง มันต้องการ  
ความสะดวกจากเรา เราเก็บ.....ร้อยเท่าน้ำ หมื่น.....ล้านบาท” เขาเร่งเร้า “อย่าคิดมาก  
ไปหน่อยเลยน่าหน่อย ใจรู้ เขาก็ทำอย่างนี้กันทั้งนั้น ให้เรามันคนถูกร ผู้ใหญ่ที่ไหนเข้า  
จะมาเห็นว่าแอกก์ต้องกินเล็กกินน้อยอย่างนี้แหละ”

ผู้ดีใหม่ (Nouveau Riche) (หน้า 489)

“เชิญไปห้องอาหารดีกว่า กับข้าวบ้านอาจดูกราดวังเชิญนะเคยเป็นบ่าวของ  
เส็จ.....ราชานี้แก่เดิมที่ บุตรไม่ค่อยจะดี แต่ก็ได้ถ่ายทอดให้คนบ้านอาหาษอย่าง หมาด  
สมัยเจ้านายพากบ่าวกับแอกก์จานชานเรือนอยู่ท่านบ้านผู้ดีใหม่ยังเรวนี่แหละ”

## ตัวละคร

ตัวละครเป็นอย่างค์ประกอบสำคัญของเรื่อง ผู้แต่งบรรจุตัวละครเท่าที่คิดว่าจะจำเป็น  
ต่อการดำเนินเรื่องเพียงใด จะบรรจุกี่คน ใครบ้าง ใครสำคัญมาก ใครสำคัญน้อย หลัก  
สำคัญสำหรับนวนิยายประภาพชีวิตจริง (Realistic) ก็คือผู้แต่งต้องพยายามไม่ให้ตัวละคร  
ของตนมีตัวไปจากนุษย์จริง ๆ เป็นอันขาด ไม่ว่าจะทำอะไรพูดอะไร วิสัยนุษย์ที่จะต้องร้อนคง  
ไม่มี ตัวเอกของเรื่องก็น่าจะมีชื่อต่างนับห้าหกห้านองเพียวกัน ตัวโงก็ควรมีอะไรควรชนบ้าง  
เช่น ชุนแผนของเข้าชู แต่ชุนช่วงวักเดียวใจเดียว (อีกเริ่มไม่นับในที่นี้) อิเหนา ศุภอส  
จะแยกมีตุกราสามารถขอร้องแต่ไม่เมียครัวไป แต่ด้วยคิดว่าศาสตราจาริมห้ามก็แล้วกันไป

อนึ่ง การที่จะแสดงตัวละครนั้นนี่ยังคงตัวละครคนนั้น นักมีเคล็ดอยู่ว่า ผู้แต่งไม่ควร  
บอกเรื่องของครอง ๆ แต่ให้ปรากฏโดยปริยาย เช่น ตัวยการกระทำของตัวละครนั้นบ้าง ด้วย  
คำพูด (บทสนทนา) ของคนนั้นหรือคนอื่นบ้าง

ตัวละครอย่าง “เจ้าชื่อกานต์” ที่ปรากฏมากนิ กรณ์ หาดทัย เป็นคู่พระคู่นาง โตามร แม่ยาภานต์ นายอ่าเภอตัวโกรง ผู้บังคับกองตำรวจ เพื่อนกานต์ นายมี หมอยักษ์ เป็นพัวประกอบ ผู้ตั้งเป็นตัวละครทุก ๆ ตัวได้เหมาะสมเรียบหร้อย นอกจากนายอ่าเภอจะร้ายไปเสียทุกอย่าง และโอมรที่ออกจะหน่องในบทบาทเกินไปกว่าผู้ชายที่เรื่องนี้ไว้ว่า ออกจะเจ้าชู้ ไม่จริงจังกับผู้หญิงใดจะเป็นได้ เรื่องนี้ผู้แต่งมุ่งจะเน้นถักยฉะนี้สืบตัวละครสำคัญ สองตัว คือหาดทัยกับกานต์ ที่มีการศึกษาวัดเที่ยวกันแล้วซึ่วครั้กัน ตนหนึ่งเรียนว่า ใจกับ อิกคนหนึ่งมุ่งไถกุศลระ ตนหนึ่งเป็นผู้หญิงที่ไม่มีสมบัติสำคัญของลูกผู้ชาย คนหนึ่งเป็นแม่บ้านที่ดี อิกคนหนึ่งเป็นหมอด้วยความสำคัญของหมอดูนั้นเมียจึงจากกันไปด้วยความตายของคนหนึ่ง ความทุพพลภาพของอิกคนหนึ่ง ตัวละครอื่น ๆ เช่น โตามร แม่ยา ของกานต์ หมอยักษ์ นายอ่าเภอ ผู้บังคับกองตำรวจ บรรจุไว้ก็เพื่อจะรายงานความไม่เประของสังคมไทยในกรุงเทพฯ และชนบทให้ผู้อ่านทราบ เหตุนี้ผู้ตั้งทำได้ดีเรียบหร้อยหัวหน้า น่าชื่นชมตัวละครต่าง ๆ ผู้ตั้งทำให้เห็นว่าตัวประกอบและซึ่วครั้กของกานต์แม้ตั้นจนจบ เขายังเป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง เช่น โอมรก็เป็นบุคคลตรงข้ามกับกานต์อย่างขาดกัน ทำ การแสดงอื่น ๆ ของตัวละครไม่ทำให้เรื่องดำเนินออกนอกรวง หรือหันหน้าไปจากจุดศูนย์กลาง ซึ่งต้องกันว่าวนนิยายที่ต้องรักษาหลักนี้ไว้ อนึ่ง ผู้ตั้งพยายามเข้าให้เห็นว่า ความพยายามของทางการที่จะคุณให้แพทย์มีองหลวงออกไปช่วยทุกธารามกรในชนบทนั้น น่าจะไปไม่ไหว ผู้วิจารณ์ทราบจากข่าวหนังสือพิมพ์ว่า นายแพทย์ท่านหนึ่ง (น.พ. กระแซ) บอกว่า ขณะนี้อัตราส่วนของแพทย์ไทยนั้นในกรุงเทพฯ เป็น 1 ต่อ 1,000 ตั้งคนใช้ แต่ในชนบทเป็น 1 ต่อ 10,000 โดยประมาณ เรื่องของกานต์ควรเป็นบุจังหนึ่งที่ทำให้เกิดอัตราส่วนนี้

### คิดธรรมหรือปราชญากวีข้อคิด

วนนิยายอาจให้ผู้อ่านสนุกเพลิดเพลิน ลงทะเบียนใจอย่างเดียวแต่ไม่สอนอะไรก็ได้ แต่ส่วนมากนักประพันธ์นักกิจิตร์อาจเป็นเครื่องมือสื่อสอนผู้อ่าน แสดงปรัชญาหรือข้อคิดเห็น อะไรให้ผู้อ่านทราบ เช่น ลีดเวนสัน (R.L. Stevenson : ให้ข้อคิดคนเราในยุ่งนี้ที่ชื่อ ปนอยู่ในตัวเองทุกคน ใหญ่เช่นเรื่อง “หมอบามก” Dr. Jekyll and Mr. Hyde) เป็นเนก (Arnold Bennett) เขียน The Old Wives' Tale เพื่อแสดงว่าคนบุญย่อมตีกว่าแก่วันยังท่า ถ้าคิดเช่นนี้เราจะต้องดูว่าเขาทำได้แค่ไหนหรือไม่ ความสำเร็จย่ำหันนี้อยู่ที่ไม่สอนต่าง ๆ

เพราะท่านตั้งนี้ผู้อ่านจะไม่รับ นวนิยายได้เบร์ยนหนังสือรวมมาในชั้นนี้ เพราะผู้อ่านสมควรได้อ่านเอง โรงเรียนไม่ได้บังคับ นวนิยายอ่านแล้วอาจไปคิดเองเป็นการไม่ให้กินยาเข้มครอง แต่เป็นเครื่องน้ำชาด นวนิยายจะเป็นคุณหรือโทษแก่ผู้อ่านได้ด้วยประการนี้ ถ้าผู้อ่าน เช่น เยาวชน (ชาวชนบท) ถ้าพื้นเพสต์บัญญาไม่ตี อ่านแล้วไม่คิดก็อาจเป็นเพ้อพันไปตามเนื้อหาของนวนิยายได้ง่าย อย่างที่โบราณว่า หลิ่งสาวอ่านหนังสืออ่านเล่นมากก็ชอบผ้าผ่อน คำพูดราย “พระเอก” ของแก่ไป ศาสตราจารย์ดักกลัสด (Douglass) ซึ่งเอมริกาตือกันเป็น “อาจารย์ใหญ่” ทางภาษาอุปถัมภ์ดักกลัสดรอนคีกษา ให้หลักไว้ว่า

“ผู้อ่านนวนิยายตามปกติย่อมสำรวจนุส遍เบ็ดของละครแต่ละคัว เป็นคันว่า มีความคิดเห็นเป็นอย่างไร แล้วก็ย้อนເเอกสารเปรียบกับตนเอง ทำกារสำรวจนุส遍อย่างไรที่ผันต่อไปว่า “ก็มักจะເเอกสารเป็นแบบอย่าง”

"เจ้าซื่อกานต์" ด้วยภาษาให้เห็นว่าคนที่กินแต่อุดมคตินั้นได้รับผลอย่างไรในที่สุด เช่นนั้นคงไม่ใช่เพื่อคัดค้านหรือปราบความคิดนี้ แต่ชื่อ "กานต์" ซึ่งแปลว่า "เป็นที่รัก" และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ แม้แต่ศรีตรุ (ในคำพูดของเงิน หน้า 486) นั้น ก็ยังเป็นที่ เกลียดชังของศรีตรุ และที่สำคัญคือพระพราหมณ์ไม่รักเรื่องธุรกิจให้ถึงภายในที่สุด

ผู้ตั้งใจให้ข้อคิดเข็ง ๆ น้อย ๆ ตามวิธีงานแต่งที่คือไว้อวยป่ากุศลภายน้ำเพื่อขอราษฎร์ในวิธีตนี้ เช่น

หน้า 12 เข้าหน้าชาเพรชาระดีอ้วนแล้วหนึ่งเป็นแค่เพียงพิธี ใครเล่าจะสามารถรอดพิราภานรวม  
รักษาอย่างไรให้เป็นเงิน หรือเป็นหนังพิชชูก็คงจะดี

หน้า 310 “ทอกวันนั้นคุณอาจครองอยู่ไม่ได้ แต่จะเก็บไปก็อยู่ไม่ได้”

หน้า 317 ความสัมพันธ์ส่วนบุคคลในชีวิตข้าราชการ การบ้านนอกเป็นสิ่งจำเป็นมากในการทำ  
ราชการ

หน้า 325 ปกติ การที่ไม่ค่อยข่านหนังสือพิมพ์ประเภทเด่นอย่างหนังสือประเภทนี้เด่น เช่นไม่ชอบหนังสือพิมพ์ประเภทนี้ เขาชอบหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวคราวไปในรูปแบบ โดยเป็นช่วงๆ แล้วข้างของข่าว ในเรื่องความเห็นหรือความรู้สึกของผู้เขียนข่าวจะ ไม่ตัว

- หน้า 345 ความจนด้านภาษาด้านอย่างนี้เอง คนอังกฤษก็ความจนกันโดยไม่ต้องอะไร  
ทั้งสิ้น ขอให้ได้มาเด็ก ไม่ว่าทางใดก็ตาม มีเงินเข้าไว้เป็นลักษณะ
- หน้า 414 “คนทำพิเศษ ทนเห็นคนซื้อครัวไม่ไหวหราอกร”
- หน้า 475 เงินย่อนให้ไปสู่มือคนขายก่อว่าเรื่อง คนໄ่ คนสื้นหวังทำงานให้คนที่ร่าวย  
มีเงินไป

ได้ก่อตัวแล้วว่าผู้ต่อ “เข้าชื่อกานต์” มุ่งจะแสดงถึงความวิบพิ)b ของสังคมในชนบทหรือ  
ในกรุงโคลเพลหาส่วนราชการ ข้อนี้ผู้ต่อเป็นคดีจากเรื่องกระสุนกระดาษเข้าใส่เจ้าครัวฯ โดยไม้อ้อม  
ค้อม คุก็อาจหาญอยู่ ไม่เหมือนแบบเก่าที่นักประพันธ์อ้างอิงนิยายค่าไครทางอ้อม เช่น  
สวิฟต์ (Jonathan Swift) ค่าวรูปบางสักตอนคั่ยวนวนนิยาย ชื่อ Gulliver's Travels ผู้ต่อหัน  
กระสุนกระดาษเข้าพร้อมๆ กันไม่เกรงใจใครตลอดเรื่องเลย จะยกมาให้คุณอ่านกว่า

- หน้า 14 “คราวหนึ้นกันหนึ่งแล้ว” már หมายของฤทธิ์ว่า “แม่ไม่ไว้ใจเรา เพราะเป็นถึง  
คุณหนุ่น ถึงเวลา มาหมั้น หวานหนึ้นท่านทัววินิจฉัย”

- หน้า 41 เคยแค่ได้ยินกิจคิดพากามเข้าหูว่า หมอนพวงนี้เป็นพวงกห้อยชุ่ครึ่งเงินจากคนใช้  
และส่วนมากร่าวย ยากันกักที่จะบนหมอดามอุดมคิดและไม่มีเมตตา

- หน้า 301 “ไออัง...ไอ...พอมีงมาแล้วเว้ย” เข้าพูดค่าต่ำค่าตอบแบบผู้มีตำแหน่งหน้าที่ตาม  
บ้านนอกหัวฯ ไปที่จะต้องให้ความสนใจที่สุดแก่รายบุรุษด้วยวิธีนี้

- หน้า 319 คนจนร่ายเหราเรียบัน หนักເօນເບາຫຼຸ້ມ ไม่สำรวยหอยบຸງเหมือนคนไทย

- หน้า 332 หนังสือพิมพ์ฉบับนี้เป็นหนังสือที่ทำเชือกทางเรียนเข้าไว้ให้คนเสื่อมเสีย และอ้างว่า  
เพื่อมาตรฐาน

- หน้า 370 หากว่าพวงกห์มาคิดคือเป็นบุคคลที่จะอ่านว่าให้เงินในกระเบ้าเพิ่มขึ้น เช่นคนจน  
ซึ่งคุ้นกับระบบเดินเงินคิดจะก่อ จะมีผู้ท้างานให้อย่างเร็วและด้วยความนับหนึบเป็น  
พิเศษ เว่องกว่าที่มาคิดคือก็เชร์จ์โดยตัวน เป็นเว่องธรรมชาติเกิดขึ้นในอ่าเภอ  
รอนอก

- หน้า 419 มากว่า อ้าโภเงเป็น ก็ทำเข้าไปเกอะ ราชการนั่นรายเร็วค แต่อ้าโภไม่ได้ก็ย่าไป  
ทำเข้า จนทั้งค้าปีศาจารดิ

- หน้า 424 “รัมมีน์ต้ารัวจันทร์เป่า”  
“ต้ารัวจันก์เด่นเอง ต้ารัวจันท์ใหญ่มันจะมาจับตัว”

หน้า 425 “ເຂົາເວີນສະກິພົດທັງນັ້ນ ໄອພວກຂາວບັນຈະທຶດໄພທອງກັນທີ່ຄ້ອງຂອນຊູາຕ ເຊັ່ນໄດ້  
ອື່ນເທື່ອງວັນລົ້ງເທິງຄືນ ຕ້ອງດີດົວ ໄອພວກຂໍາເນົກເອເຕັ້ນ ດ້ວຍຈະເຫັນໄໝເຫັນຕ້ອງຂອນຊູາຕ  
ໄກ”

หน้า 491 “ໄປປ່າດ່າວແຂ່ງກັນມາກກວ່າ ໄອຈານສາມາຄນຍັງຈິນໄໝ ໄປປວດແຫວນເພື່ອກັນທັງນັ້ນ  
ແກນທີ່ຈະໄຟຫຼຸກບັນຂ້າວທີ່ກໍາ ກົດນໄປຫຼຸເພື່ອວ່າຍາຍຄຸ້ມຫຼູງນີ້ໄສ່ແຫວນກີກະວັດ ໄປແຫວນ  
ເລັກທີ່ຈະໄຟຫຼຸກກັນ ໄປແຫວນໄຫກວ່າຂອງດ້ວກໜ້າວ່າ ເຊື່ ຍາຍຄົນນີ້ໄປໂກງໄຄວເຫັນມາ  
ທີ່ວີວີປ່າດ່າວ”

หน้า 547 “ກີນປົດວ່າຂາວບັນທຳມີ ດ້ວຍຈົບໄດ້ ແລ້ວດ້າດ້ວຍທໍາເສີຍເອົງກີນເບີນໄວ່”  
ນອກຈາກເດັ່ນຈານສັງຄນດ້ວຍກາຍາຄວາງ ຈຸດ ຜູມສຸວົວວິດ ສຸຄນຫາ ຍັງມີກາຍາແນບ  
“ຫົກແກນຫຍອກ” ທີ່ວີວີ Sarcasm ພັກໄວ້ດ້ວຍ

หน้า 294 ນາດື່ງນີ້ພັນຮຽນຂອງທົ່ວດືນກີຈະກິດິນກິນນາງຍາທໃຫ້ຫຼາຍກັບໄປອູ້ໃນໜັງສືອ  
ຮຽນຊີ່ຍາ

หน้า 294 ໄຄວັດຄາມທີ່ອື່ນດ້ວຍມີສົມບົດຜູ້ດີ ນ່າກລ້ວະຫານກັນຄົນທີ່ນີ້ໄມ້ໄດ້

หน้า 295 ນາຍດ້ວຍຈົກນີ້ຈະໄຟເຣືອນຮູ້ ໃຫ້ກໍາອັດເວົ້າພົດກວ່າຂາວບັນ ກີ່ເຂົາຕ້ອງໄຟເຣືອໄສ່ຄາມ  
ຈັບຫຼຸງວ່ານີ້ນາ

หน้า 308 “ໜ້າທີ່ຂອງກຣມປະກອບເຫົາ” ນາຍດ້ວຍຫຼຸດຂຶ້ນ “ເຫົາຫຼຸມນັ້ນຍ່າງຈິງຈັ້ງ ກີ່ເນື້ອ  
ນັ້ນຫຼຸ້ມພັນຮູ້ໄປແລ້ວ ທີ່ວີວີຂອນ ຈຸດ ໄປ”

ອັກປະກອບຂອງນວນນີ້ຍາຍ “ເຫົາຊື່ການຕີ” ທີ່ແຈ່ງມາພອຍສ່ານວ່າຂ້າຍ້ອນນີ້ມີຄວາມ  
ສົນພັນຮູ້ເກີຍຂ້ອງກັນ ມີໄດ້ຕ່າງໆສ່ວນຕ່າງໆອູ້ໂຄດ້າ ນີ້ເປັນຫຼັກຂອງການເຊີ່ນນວນນີ້ຍາຍດ້ວຍ ຜູ້ແລ້ວ  
ເວົ້ອນີ້ໄດ້ພຸກພັນອົງກີປະກອບເໜັ້ນນີ້ໄວ້ແລ້ວຢ່າງເຮັນຮ້ອຍ  
ກາຍາ ໃນ “ເຫົາຊື່ການຕີ”

ອັກປະກອບທີ່ນີ້ທີ່ຜູ້ວິຈາກຍື່ນວັນກ່າວມີໄດ້ສ່າຫວັນນີ້ຍາຍເວົ້ອນີ້ ທີ່ວີວີແຕ່ງານ  
ເຊີ່ນນີ້ ຈອງຄູມສຸວົວວິດ ສຸຄນຫາ ຄີກາກໃຫ້ກາຍາ ກາຍາເປັນເກົ່າອົງມີອໍດ້າດັກທີ່ສຸດຂອງ  
ນວນນີ້ຍາຍ ເພວະເປົ້າການເຫັນເວົ້ອນີ້ໄໝເຫັນຕືອນ ເຫຼື້ອັນນີ້ມີອໍນອໍຍ່າງວິເທຍ ເຊົ່າວົ້ອນຂອບຮອບ  
ດ້ວຍດ້ອຍຄ້າຍ້ອນງ່າຍ ຈົກລົງເກົາ ກວະຈ່າງຫັດເຈັນ ປະໂໂຄນີ້ສັ້ນໄໝຍາວ ໄນສູງໃນຕໍ່ ອ່ານ  
ສົນຍາວັນເໜີອຸນຄຸ້ມກັນ ການໃຫ້ກາຍາຍ່າຍແຕ່ອູ້ໃນຮະດັບທີ່ດີເປັນອັດວິຍາພອຍ່າງທັງນົ່ອງ

นักเขียน “ด็อกไม้สต็อก” ก็วิจิตรอย่างนี้ หนังสือสามก๊ก ราชาริราษฎ์วิเศษอย่างนี้ ฉะนั้นถ้าจะกล่าวว่า การใช้ภาษาเป็นลักษณะพิเศษของนักประพันธ์ผู้นี้ ก็น่าจะได้ลักษณะเช่นนี้ กอาจ อ้างถูกเมียกว่า Uniqueness ดูเหมือนจะเรียกเป็นไทยว่า “เอกลักษณ์” หรืออะไรท่านอนนี้ หมายความว่า ความไม่ซ้ำแบบใคร หรือไม่เหมือนใคร ในมีโครงหน้าเดียวกันอยู่

อย่างไรก็ตาม ภาษาไทย “เจ้าชื่อกานต์” ก็มีอะไรไม่ซุกซ่อนเป็นไทยแท้บยุบบ้าง ข้อนี้ อาจเป็นอีกตัวพิเศษของภาษาถ้าต่างประเทศซึ่งยอมประทานอยู่ตลอดมา ไม่ว่ากันใครทำให้ภาษาไทย เกิดคนที่ไป วนิษายเรื่องนี้ไม่ยกพร่องในเรื่องนั้นมาก็ยังคงอยู่ ตั้งตัวอย่างเหตุนี้ หน้า 363 “กพินน้ำหอมห้องโถงห้องน้ำห้องนอนจากตัวเขา” ที่เรียกน้ำหอมว่าอย่างนี้ น่าจะ

เป็นเพราะคำอังกฤษว่า After Shave Lotion ก็ได้

หน้า 388 “แต่ถึงอย่างไปในความคิด ต่างก็รู้ว่าไม่ชอบหน้ากันเลย” ถูกระดับของภาษาถ้า ยังคงไว้ว่า Deep in Their Thought

หน้า 446 “อาหารและทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในของการรักษาอย่างธรรมชาติ”

“เห็นอ” ท่าให้นึกถึงคำอังกฤษว่า “Above”

หน้า 437 “เข้าเริ่มสคริปต์”

“สคริปต์หรือ Start” ในภาษาไทย

ผู้วิจารณ์เห็นว่าเมื่อนักประพันธ์เป็นแบบอย่างของผู้อ่านในเรื่องความคิดอ่าน ก็ ควรเป็นเช่นนี้ในเรื่องการใช้ภาษาตัวอย่าง “ด็อกไม้สต็อก” ดูจะระวังในข้อนี้มาก แต่บางที่ก็ เช่นคำไทยใหม่ ๆ สำหรับคำต่างประเทศเมื่อเห็นว่าจะอับจนในเชิงภาษาของเรา เช่น เช่น เช่นคำว่า “ໄກไฟฟ้า” สำหรับ “สวิทช์” (switch) ซึ่งพังແล็กก์คอมคายดี ผู้วิจารณ์อนุโมทนา วิธีเช่นนี้ ฉะนั้นถ้าคำว่า “ด็อกเกอร์กรอ” บังฟังได้สำหรับคำว่า “สคริปต์” ก็จะเห็นว่าไม่ ควรเปลี่ยน ทั้งนี้เมื่อเป็นภาษาเขียนไม่ใช้ภาษาสันทนาขของตัวละคร

สรุป

วนิษาย เมื่อคิดว่าเป็นวรรณกรรมประเทกหนัง เป็นศิลปะที่ควรทำหน้าที่ที่ทราบ กันอย่างกว้าง ๆ คือทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลิน ความสะเทือนใจหรืออารมณ์และความ คิดค่านึงหรือขันตอนการ หน้าที่เหล่านี้ “เจ้าชื่อกานต์” ได้ทำแล้วเรียบร้อยวิบูรณ์ นี้เป็น ส่วนของผู้อ่าน ในส่วนของผู้เขียน ผู้แต่งก็ได้ทำหน้าที่ของตนแล้วเหมือนกัน คือ ได้ระบายน

\*เอกลักษณ์ = identity (ผู้บรรยาย)

อาจารย์ เบนอความคิดเห็นให้ทราบด้วยวิศวเก็งผู้อ่าน ให้ความรู้เรื่องภูมิฐานบ้านเมือง วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของตัวละครในเรื่อง ศาสตราจารย์ดิกกัลสัน (Prof. Dickason) ผู้เขียน ชาญทางวรรณคดีเมริกันเขียนไว้ว่า “วรรณคดีเป็นผู้ให้ความแก่เราที่จะห่องเหยิวไปทุกประเทศ ได้เห็นวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ ทุกบุคคลสมัยวรรณคดีเป็นเครื่องทำให้เราเข้าใจตัวของเราและสมัยของเราขึ้น วรรณคดินับว่าเป็นภาษาของทุก ๆ สมัย” ยังไง นักประพันธ์เขียนเรื่องกีเดมอนกันจิตกรเวียนรูป รูปของคุณสุวรรณี สุคนชา เป็นตัวบ่งชี้ หมวดจดหมายประเพ็ต 道士 แพสซอส (John Dos Passos) นักวนยาของเมริกันมีข้อซึ่งเพื่ อแบ่งก่อรวมไป ก่อไว้ในนิตยสารชื่อ The Dialogue เรื่อง “What Makes a Novelist” ตอบหนึ่งว่า “นักเขียนนี้เปรียบเสมือนพราวน คือต้องเป็นผู้ตัวไว หูไว ได้เห็นได้ยินสั่งที่ คนจะ “เข้า” นั่นคือกว่าบุคคลอาจพ่อนได้เห็นได้ยินแล้วกันนำมาเสนอผู้อ่านได้อย่างกระซิ่งชัด เช่น ข้อที่ยกย่องในโลก ก็คือห้ามบ่ายังไรจะเอาทักษะสองประการนี้มาใช้สมกษะกัน กันให้ดี” อย่างไรก็ตาม ผู้แต่ง “เข้ารือกานต์” ได้ปฏิบัติตามหลักของ แพสซอส ได้อย่างน่าชม

อีกประการหนึ่ง คุณสุวรรณี สุคนชา ควรนับได้ว่าเป็นผู้หนึ่งซึ่งช่วยยกระดับ นวนิยายจากแบบเพ้อพัน (Romantic) ให้มายืนแบบบริวารจริง (Realistic) ทำให้เป็นการก้าว ตามอย่างประเพ็ตได้อีกกว่านั้น ไม่ถ้าห้องชาติทั้งหลายร้อยปีอย่างนวนิยายอื่น ๆ ที่มีอยู่เป็น ช่วงนาทึกวันนี้ สำคัญเบ็ดเตล็ดชอบค่าถูกของผู้วิจารณ์อีกข้อนั้น คือเมื่อถามว่าทำอย่างไร จึงยกระดับการเขียนนวนิยายได้ แกกต้นตอบว่า นวนิยายไม่มีระดับ ข้อนี้ทำให้ผู้วิจารณ์เดา เอาต่อไปว่า แกคงหมายความว่า จะเขียนอย่างไร ก็ต้องแฉว่าผู้อ่านหรือคนอ่านแค่ไหน หนังสือก็ควรแค่นั้น ทำนองเดียวกับหนัง คนดูแค่ไหน หนังก็แค่นั้น อย่างที่ ม.ร.ร. ศึกฤทธิ์ ก่อไว้ ฉะนั้นการยกระดับต้องปะจึงเป็นเรื่องยากถ้าขึ้นเป็นหัวคลาคลอยู่ ผู้วิจารณ์คิดว่าคง มีนักเขียนไทยอีกมากทำนเป็นแน่ที่คิดทำนองนี้ แต่ทำไม่ได้ เพราะเป็นหัวผู้อ่าน หูดีไปก็ทำ นองจะดูถูกภูมิธรรมของผู้อ่าน ถ้าหากใจและเห็นใจจริง ๆ ที่เห็นใจก็เท่าจะได้ผู้วิจารณ์ถูก ภาพประเพ็ต Abstract หรือให้นักเรียน ม.ศ. 5 ช้าบซึ่งต้องบ่นพ่าย ก็คงก็ตินไม่ลงเหมือน กัน ประการสำคัญอย่างหนึ่งนั้น ผู้อ่านย่อมเสีย 3.50 บาท ทุก ๆ สัปดาห์ก็เพื่อจะซื้อไว้ ไม่ใช่หาดับคำพื้นหวานสักครั้งหนึ่ง ในเมื่อชีวิตริบของเขามันมีแต่ผืนอันชั้นทุกขณะจะติด ห้องดาวอยู่ ทุกคนกินอาหารทางปากวันละสามมื้อนั้นไม่พอ จ้าเป็นต้องกินทางใจบ้าง มีฉะนั้น หนังสือครก็อยู่ไม่ได้

คราวนี้มาคุณต้องครุกับนักเรียนกันบ้าง เกี่ยวกับเรื่องที่ “เข้ารือกานต์” หรือ วนนิยายอื่น ๆ ผู้วิจารณ์กล่าวแล้วว่า ตัวในสูตรของประชากรไทยอ่านวนนิยายอยู่ทุก สัปดาห์ วนนิยายไม่ควรเป็นของต้องห้ามของนักเรียนเช่นที่คิดกันในสมัยก่อน ครูอาจบังคับให้ศิษย์อ่านหนังสือเรียนในห้องเรียนได้ แต่ไม่อาจห้ามแก้ไม่ให้อ่านวนนิยายนอกโรงเรียน ให้แน่นอน ผู้วิจารณ์คิดว่านักเรียนอ่านวนนิยายมากกว่าเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนหลายเท่า ถ่างประเพณียังจัดการกับเรื่องนี้ด้วยวิธีแนะนำไม่ใช่วิธีห้าม ก็คงจะดีกว่าคือ โรงเรียนสอนรับความจริงว่า นักเรียนอ่านวนนิยาย วิธีที่ถูกต้องคือแนะนำซึ่งทางให้แก่นิยมนิยายที่ดีเป็นแบบฉบับและรังเกียจเรื่องเพ้อฝันเหลวไหล เอาเรื่องที่ดีและเลวให้นักเรียนอ่านแล้วให้มาแสดงถึงความคิดเห็นกันโดยครูเป็นพื้นเสียง อย่าคร่อมแก้ให้เข้าร่องเร้ารอน ด้วยการซั่งสาเหตุ เนมือนกับเรารือเขายังสกปรกมาเพื่อนำมาแกะแกล้ง เชือไรคันก็จะตายไปเอง เมื่อคนอ่านแต่หนังสือคันมีมาตรฐาน หนังสือไม่เข้านมาตรฐาน (Cheap Literature) มันก็จะตายไปเอง ไม่ต้องไปเสียเวลาจ่าพัน

ผู้วิจารณ์รู้สึกว่าได้ทำหน้าที่วิจารณ์คนอื่นเขามาพอสมควรแล้ว ก็ขอวิจารณ์ตนเองบ้าง ข้อที่บอกให้แน่นอนก็คือบทวิจารณ์นี้คงนกพร่องไม่ระเรียดออกเสียงกับเป็นหนังสือที่ได้รับรางวัลใหญ่ จึงไม่สู้เป็นธรรมมากนักแต่ก็ เนคุณขอถ่ายหนึ่งคือเวลาจ่ากัด อย่างไรก็ตามขอเสนอหนังสือคันค่าถูกน้ำก่อผู้อ่านทุกคน อ่านแล้วจะรู้วิจารณ์บทวิจารณ์ของข้าพเจ้าด้วยกิจกรรม

## ด้วยอ้างข้อสอบแบบปูนอ้วย

ເຊື່ອກຄໍາຫຍຸ້ງຫຼັງທີ່ຕູ້ກ້ອງຈຳຫຼຸດເພື່ອຈຳຫຍຸ້ງຄໍາຫຍຸ້ງເຊົ່ວ

1. ເຫດໄລກວາງວິຈາຮົມວຽກຄົງເປັນທີ່ນີ້ໃນໃນວາງກາຮນັ້ນສືບ

- |   |   |
|---|---|
| (1) ກາຮຕີ່ມເປັນຮຽນຫາຕົ້ນອງ<br>ນຸ້ມຍໍ່ອູ້ແລ້ວ            | (2) ຄວາມຕ້ອງກາຮສ່ວງເສົມກາຮນັ້ນ<br>ວຽກຄົງ                    |
| (3) ຄວາມຕ້ອງກາຮເຫົ້າໃຈວຽກຄົງ<br>ຍ່າງດ້ອງແທ້ມີຫຼັກເກະທີ່ | (4) ກາຮປະເມີນ ອຸດຄໍາຊ່ວຍໃຫ້ວາກາ<br>ຢ່ານກາຮເຢືນກວ້າງຂວາງຂຶ້ນ |

2. ກາຮປົງທັນທັນສືບນີ້ຄວາມນຸ່ງໝາຍສໍາຄັງຄານຮ້ອໄກ

- |                                   |  |
|-----------------------------------|--|
| (1) ແນະນໍາທັນທັນທີ່ເບີນທີ່ຮູ້ຈັກ  | (2) ຫັ້ນອົດ-ຫຼັດຂອງທັນທັນສືບ                       |
| (3) ແສດວ້ອດືກຕິດເຫັນຂອງຜູ້ແນະນໍາ- | (4) ເຂົ່າເວືອ - ເຂົ່າຊຸດນ່າສຸນໃຈຂອງ<br>ໄຂຍ້ສົງເປັນ |

3. ກາຮປົງທັນກັບກາຮວິຈາຮົມແລກຕ່າງກັນເປັນປະກວາງສໍາຄັງທີ່ຫຼຸດໃນຫຼັໄກ

- |                              |                                |
|------------------------------|--------------------------------|
| (1) ກາຮນໍາຮ່າຍຂະເລືອດກ່າວກັນ | (2) ທັນສືບທີ່ໃຊ້ຍາກຈ່າຍຕ່າງກັນ |
| (3) ຄວາມນຸ່ງໝາຍແລກຕ່າງກັນ    | (4) ເສັນຕ່ອງຜູ້ສຸນໃຈຕ່າງພວກກັນ |

4. ຫຼັດຕືກຄໍາຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄໍາວ່າ “ກາຮວິຈາຮົມວຽກຄົງ”

- |                                  |   |
|----------------------------------|---|
| (1) ກາຮວິເຄຣະທີ່ແນະກາຮຕັດສິນ     | (2) ກາຮພິຈາລາວວຽກຄົງທີ່ດ້ວນ ອື່ຖຸ<br>ຄຸນຄໍາ       |
| (3) ກາຮຕີ່ຄວາມຮ່ອງຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈ | (4) ກາຮປະເມີນຄຸນຄໍາ ແສດວ້ອດືກ<br>ຄວາມໝາຍຂອງວຽກຄົງ |

5. ຄວາມກ້າວහນ້າສໍາຄັງຂອງກາຮວິຈາຮົມວຽກຄົງທີ່ວັນທົກໃນຫ່ວງຄວິສົດຄວ່ວຍທີ່ 18 ປົດກູງ  
ຮັດຄວາມເຫັນຫຼັໄກ

- |  |  |
|--|--|
| (1) ຄວາມີ່ຄ້ອກກາຮວິຈາຮົມຂອງ-<br>ກົງກົມແລກໂຮມນັ | (2) ວຽກຄົງແຕກຕ່າງກັນ ແກ່ທີ່ກາຮ<br>ວິຈາຮົມຄວາມຕ່າງກັນ |
| (3) ທຸກໆກົງຂອງອົຮສີໂຄເດືອກຕ່າງດີ່ງ             | (4) ກາຮເຄົາພົກງົງເກມທີ່ກາຮວິຈາຮົມຄົງ                 |
| ວຽກຄົງທີ່ຍ່າງດູກຫຼັງຄວວໃຫ້ເບີນ                 | ຮັດທ່າໄທມີຫຼັກທີ່ໃນກາຮພິຈາລາວ                        |
| ຫຼັກພິຈາລາວ                                    | ຕັດສິນ   |

6. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของวรรณคดีที่ทำให้น้องเกิดผลอย่างไรในการวิจารณ์ของสมัยนั้น

- |                                |   |
|--------------------------------|---|
| (1) มีการวิจารณ์กวนกลางขึ้น    | (2) การวิจารณ์ไม่ซึ้งพิจารณาแก้ก          |
| (3) การอธิบายถักช่องของวรรณคดี | (4) แบบแผนของกริ๊กและโรมันมีความสำคัญขึ้น |
|                                | อิทธิพลสำคัญยิ่งขึ้น                      |

7. เพาะกายใดเราซึ่งต้องสนใจต่อวิพากษาการของกวิจารณ์วรรณคดีตะวันตก

- |                                    |   |
|------------------------------------|---|
| (1) ช่วยให้เข้าใจนัยหน้าได้ลึกซึ้ง | (2) การวิจารณ์วรรณคดีมีถักช่องเป็นทางยังขึ้น      |
| (3) ช่วยให้เข้าใจความบีบมาของชาติ  | (4) ช่วยให้เข้าใจนิยมอุดมโดยมีอีดีเป็นรากฐานสำคัญ |
| ได้อย่างถ่องแท้                    |   |

8. ข้อใดแสดงว่าในบ้านเมืองของเราที่มีการวิจารณ์วรรณคดีมาตั้งแต่โบราณกาล

- |                                |   |
|--------------------------------|---|
| (1) การมีกิจสันนิบาตในราชสำนัก | (2) การที่คนชอบการแต่งร้อยกรองมากกว่าร้อยแก้ว   |
| (3) ความนิยมวรรณคดีหลายฉบับว่า | (4) การตั้งวรรณคดีในตราและการให้ตีเค่นเป็นพิเศษ |
|                                | ประกานนิยมตัววรรณคดีบางเรื่อง                   |

9. การวิจารณ์วรรณคดีของเรามีก่อน พ.ศ. 2481 ใช้เกณฑ์อะไรเป็นสำคัญ

- |                                 |  |
|---------------------------------|--|
| (1) ความนิยมของผู้อ่าน          | (2) เนื้อเรื่องและสำนวนโวหาร                 |
| (3) ฉบับถักช่องและคือประการแต่ง | (4) สาระสำคัญของเนื้อเรื่องและประโยชน์ที่ได้ |
|                                 |  |

10. ตัวอย่างการแต่งบทประพันธ์ที่พระไหราริบตัดมาไว้ในแบบเรียนไทย (ในความต้อง) ซึ่งให้เห็นอะไรเด่นชัดที่สุด

- |                |                         |
|----------------|-------------------------|
| (1) รสนิยม     | (2) จิตวิสัยผู้วิจารณ์  |
| (3) สุนทรียภาพ | (4) ความรู้ พลังการแต่ง |
|                |                         |

11. คำกล่าวข้อใดถูกต้องที่สุด

- |   |  |
|---|--|
| (1) บทละครเป็นวรรณคดีรุ่นใหม่<br>ที่เรารับมาจากต่างประเทศ | (2) ละครก็เหมือนกับดนตรี ยังเป็น<br>ที่สนใจของคนทั่วไป |
| (3) สุนทรียกรรมเป็นละครชั้นสูง<br>อยู่กันเพื่อศิลปะสูงส่ง | (4) ละครร่วม กับ ละครตีกันบรรพ์<br>เป็นละครแบบเดียวกัน |

12. วรรณคดีที่มีลักษณะเป็นเรื่องเล่า (narrative) เด่นชัดที่สุดคือประเภทใด

- |                                     |                               |
|-------------------------------------|-------------------------------|
| (1) นิทาน นวนิยาย เรื่องสื้น        | (2) ร้อยแก้ว ร้อยกรอง บทละคร  |
| (3) เรื่องจริง บทบรรยาย ห้องที่อยู่ | (4) อนุทิน บทสัมภาษณ์ โรมานซ์ |

13. คำใดไม่สมพันธภาพกันมากที่สุดในด้านการวิจารณ์วรรณคดี

- |                       |                         |
|-----------------------|-------------------------|
| (1) ประเกษาของวรรณคดี | — วรรณนីยมนิยมในการแต่ง |
| (2) เนื้อเรื่อง       | — นาฏศิลป์              |
| (3) บทสุ่ม            | — ร้อยกรอง              |
| (4) นวนิยาย           | — สมัยที่แล้ว           |

14. การแบ่งประเภทของวรรณคดีให้ปัจจุบันในด้านไมมากที่สุดใน การวิจารณ์วรรณคดี

- |                             |                                     |
|-----------------------------|-------------------------------------|
| (1) วิจารณ์ได้โดยเจ้า       | (2) วิจารณ์ได้สะดวกขึ้น             |
| (3) เป็นความด้อมคดีขององค์- | (4) ปราภรญาณและตีและไม่ตี ตัดสินได้ |
| ประกอบชั้น                  | ทันที                               |

15. ข้อใดแสดงธรรมเนียมนิยมได้ถูกต้องที่สุดตามประเภทของวรรณคดี

- |                              |                                |
|------------------------------|--------------------------------|
| (1) นิทาน ผัวละครสมจริง      | (2) ละครใน มีบทบทขั้นทดสอบ     |
| (3) นวนิยาย แต่งเป็นร้อยกรอง | (4) ละครโถกนาฏกรรม จนด้วยความ- |
|                              | ภาษาของตัวเอกผู้สูงส่ง         |

16. คำว่า “ปรัชญาการแต่ง” หมายความอย่างไรให้เกิดความที่สุด

- |                                |                                      |
|--------------------------------|--------------------------------------|
| (1) ความเคลื่อนไหวด้านศิลปะ    | (2) แบบแผนการแต่งให้เรื่องมีหลากหลาย |
| (3) แนวคิดที่เป็นพื้นฐานก้าวนะ | (4) ความเข้มข้นในหลักกระบวนการ-      |
| เนื้อเรื่อง                    | ประการ                               |

ข้อความในข้อ 17-19 แสดงแนวโน้มในประชญาการแต่งแนวใด

17. ตอนก้ามานะนี้อยเมื่อยตัว  
แก้ท่อข้าวของกว่างพื้น      เข้าร่วมไม้ชายคาประจำหนังสือรวม  
ชวนกันนั่งด้อมวงกิน
- (1) โรมานติก                          (2) เรียลลิสติก  
(3) นิโอ คลาสสิก                (4) ไฮค็อธิค
18. ตัวอักษรเรื่องไทยริมไร้กว้าง  
รั่มระค่าคุณเพื่อช่วยแรงงาน      ชุดอักษรหัวใจไม่ใกล้เชิงเข้า  
ท่องกระซ้ำสีครามเรียบง่าย
- (1) ชิวนิสติก                          (2) โรมานติก  
(3) เรียลลิสติก                        (4) เนเชอรัลลิสติก
19. เมื่อเข้ามาหล่านั้น มันมีคิด  
จะเทือนความอารมณ์ที่เป็นสีดำ      มีคิดนิทหนึ่งทะลุเวอค่า  
คั่วราดเข้าของศอกไม้ในแนวรา
- (1) โรมานติก                          (2) เนเชอรัลลิสติก  
(3) ชิวนิสติก                        (4) เรียลลิสติก
20. คำว่า ศอกไม้ ในข้อ 19 เป็นสีงาช้าง  
(1) ขาวจาม                            (2) สครีเพดกหัวไป  
(3) ผู้หูถูงคนนั้น                (4) ครุฑีแรกรุ่น
21. ข้อใดกล่าวในรูปสัญญาอักษร  
(1) เจ้าตัมอนชื่อนพุ่มกระทุนตัว      (2) แก้วเก้าทรงศักดิ์สั่งสมต่อแก้ว  
เด็คใบบอนข้อนน้ำที่ไว้ผ้าย                 พลดอบดึงแพรวนแสงพร้อยก็พลดอยสี  
(3) นาอกงอกเกวียนกำกเกวียนเวียนมะง-    (4) กดับไปเด็คทันไม่มีพร  
ทั้งๆ เราขอวันที่คุณคือถูกกฎหมาย        กดับไปเป็นอนเล็บผลให้แก่ตัว
22. เรากำเนิดเรื่องด้อและเสียดซี (satire) ไว้เป็นวรรณคดีประเทกษา  
(1) ร้อยแก้ว                            (2) บทละคร  
(3) ประเกษาพิเศษ                (4) ประเกษามืออาชีพทดสอบกอก

23. ทฤษฎีถ่ายแบบชี้วิเคราะห์ความต้องการที่ต้องการให้เป็นอย่างไร
- (1) สะท้อนชี้วิเคราะห์สมจริง
  - (2) พยายามออกเสียงชี้วิเศษไปอีกด้วย
  - (3) ให้รายละเอียดใกล้เคียงกัน-
  - (4) คัดเลือกเหตุการณ์ให้เหมาะสม-  
ชี้วิเคราะห์จ้าวัน แก่การดำเนินเรื่อง
24. ทฤษฎีถ่ายแบบชี้วิเศษที่ให้สะครวัตต์และตกแต่งค้างกับสะครร้ำของเรางานเป็นประการสำคัญ  
ตามรอยใด
- (1) เราเน้นความอภิญญาและ  
ความอ่อน เรายังเน้นความสมจริง
  - (2) สะครวัตต์ก็เน้นความมีรูนแรง  
เนื้อร่องน้ำหวานเยิ่ว เรายัง  
เรื่องเบาสมอง
  - (3) สะครร้ำของเราไม่เรื่องรักๆ ใครๆ ใจรักๆ  
เขายังไม่บูหากำรเมือง
  - (4) สะครวัตต์เน้นบทเจรจาของผู้สะคร  
เราเน้นการว่าอย่างไร
25. ความนัยแห่งวรรณคดี อารามณ์ที่หวั่นไหวรุนแรงหัวใจความกลัวและความเหว้า กดับเป็น  
ที่พึงปรารถนาเพราะเหตุใด
- (1) การอ่านวรรณคดีต้องมีอารมณ์-
  - (2) อารามณ์กอวณะเหว้าก็มีความ-
  - (3) เศร้าซึ้งจะสูง
  - (4) อารามณ์ใจ ใจเป็นความบันเทิง  
ได้บริหารความรู้สึก ในเชิงชา
26. ในการวิจารณ์ทำในเรื่องมีการวิเคราะห์
- (1) พิจารณาแยกกันเป็นส่วนๆ  
น่าสนใจยัง
  - (2) ทำให้เห็นเอกภาพของเรื่องได้ชัด
  - (3) ศึกษาส่วนอย่างและส่วนรวม-
  - (4) จำแนกองค์ประกอบให้เห็นความ  
ชัดเจ้งต่อๆ กัน
27. คำว่า “เนื้อร่อง” ในวรรณคดีหมายความว่าอย่างไร
- (1) เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น
  - (2) เหตุการณ์ประมวลกันเข้าหากัน  
เรื่อง
  - (3) เหตุการณ์และปรากฏการณ์  
ต่อเนื่องกัน
  - (4) เรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวละครเป็นเหตุ-  
การณ์สำคัญ

28. วรรณคดีที่มีอิทธิพลต่อ “เรื่อง” (plot) นั้น จะต้องมีลักษณะสำคัญอะไร  
 (1) เหตุการณ์ตื้นเด็น (2) มีผู้นำหรือซือดแมง  
 (3) บทบาทเด่นของตัวเอก (4) การขึ้นต้นและการจบเรื่องอย่างประทับใจ

29. ข้อใดอยู่ในรายคำว่า “สาระตอนของเรื่อง” (theme) ได้แก่ต่อไปนี้ที่สุด  
 (1) ถูกประยุกต์ที่ต้องการเน้น (2) ใจความสำคัญของเรื่อง  
 (3) วรรณคดีวรรณชาติของมนุษย์ที่ใช้ (4) ข้อคิดในเนื้อเรื่องตอนหนึ่งๆ ให้เป็นช้อยคิดสำคัญ

30. “ถ้าคุณเป็นสามีของฉันจะก้อ ฉันจะเอายาพิษใส่กาแฟให้คุณกิน”  
 เพศ แสงเตชะ พูดในการได้ตอบครั้งที่สำคัญครั้งหนึ่ง (เรื่องเป็น อ.ส. ลลวิคณ์รากร แต่ง)  
 เชอร์ชิลล์ตอบว่า  
 “ถ้าคุณเป็นภารຍาของฉันจะก้อ มนจะกินกาแฟให้อวยนิน” (เข้าเป็นนายกรัฐมนตรี อังกฤษระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2)

ข้อความข้างต้นมีสาระตอน (theme) ว่าอย่างไร  
 (1) ความเป็นอิริยะห่วงผู้หญิง-ผู้ชาย (2) การหลอกคนจากเด็งไม่พอ!  
 (3) การแก้แค้นเป็นสิ่งชั้นบาน (4) ความรักแท้ต้องการการเสียสละ

31. บทสนทนาในข้อ 30 นั้น มีโครงเรื่องหรือไม่  
 (1) มี แสดงความรู้สึกซึ้งเจ็บ (2) ไม่มี ความตึงใจตรงกัน  
 (3) มี มีผู้นำหรือซือดแมงแน่นอน (4) ไม่มี เป็นการได้กันด้วยความ

32. ตามนัยแห่งวรรณคดี บทสนทนาในข้อ 30 ได้บอกบางอย่างซัดเจนที่สุด ซึ่งนั้นคือ  
 (1) บุคคลิกภาพของผู้หญิง (2) การแบ่งปันงาน  
 (3) แง่งอนของเพศ (4) สกัดแยกของสุภาพบุรุษอังกฤษ

33. “เมื่อใดหนอนหัวใจของคนเราจะยอมเข้าสู่นั่นต่อเหตุผลอย่างไม่รู้ขึ้น—ย้อนวันวานที่ของความรัก—หรือของทุกการแสดงโดยดุลยเดช”

ข้อความข้างต้นเขียนในรูปไป

  - (1) บอกเล่าอย่างเย็นยอด
  - (2) ดำเนินที่ไม่ต้องการค่าตอบแทน
  - (3) ตีใจกัน ต้องการให้ตอบให้ชัดเจน
  - (4) ร่วงพังอย่างจุนแจง ไม่แน่นิ่ง

34. ในแง่ของวรรณคดีปู่ เนื้อความในข้อ 33 วิจารณ์ได้ว่าอย่างไร

  - (1) แสดงความคิดเห็น
  - (2) ก่อไว้ไม่ชัด แบ่งรับแบ่งสู้
  - (3) เขียนอย่างมีสีให้ถูกการแต่ง
  - (4) ก่อไว้อย่างมีความหมายและร่วน

35. เหตุการณ์ข้อดูแล้วข้อความในข้อ 33 ต้องการกล่าวว่าอย่างไร

  - (1) ความทุกข์ของมนุษย์เกิดเพราะ-
  - (2) ความเจ็บปวดมีสาเหตุมาจากการไม่
  - พอดีพรากรจากสื่อที่รัก
  - ยอมรับเหตุผล
  - (3) การสูญเสียความรักอย่างร้าวเหตุผล
  - (4) ถ้ายอมรับเรื่องโดยดี ก็จะไม่เสียใจ-
  - ทำให้เกิดความเจ็บร้า
  - เมื่อเสียรัก

36. อนุญาตให้ว่าความรู้สึกที่แท้จริงของผู้กล่าวไว้ข้อความในข้อ 33 เป็นอย่างไร

  - (1) เพิ่มไปด้วยความเครียดและซึ้บ
  - (2) เจ็บช้ำอาวรณ์ไม่รู้ว่า
  - (3) ยอมแพ้ พยายามมีเหตุผล
  - (4) ไม่ยอมเข้าสู่ห้องที่พยายามแก้เหตุผล

37. ชาญผู้คนนึงอธิบายว่า “เราขอหนทางเดียวหนึ่งนั้น เนื่องอกัน เราทั้งคู่คืบเคียง หันควัน โขนง และสอนเช้าติดเครื่องขยาย”

ข้อความข้างต้นนี้วิจารณ์ได้ว่าดีในแง่ใด

  - (1) ให้ข้อมูลการ
  - (2) อธิบายแจ่มแจ้ง
  - (3) ภาพพจน์ชัดเจน
  - (4) แสดงภาพในจิต

38. จากข้อความในข้อ 37 ทางเสียงของผู้กล่าวเป็นไปอย่างไร

  - (1) ไม่แคร์และอยาดคน
  - (2) เห็นแจ้งควรค่าแทน尼
  - (3) เห็นข้อขันของคนมอง
  - (4) เผาสร้างตื่นตัว

39. คำอธิบายในข้อ 37 แสดงความโน้มเอียงของบรรยายการคิดเห็นใด
- ชุ่นผ้า ตั้งใจเสียดสี
  - แจ่มใส เผร่าไว้ไม่หวั่นไหว
  - เดือดเด้น หมายประชดประชัน
  - สนับไจ เห็นเป็นเรื่องน่ารัง
40. ข้อใดอยู่ใน “เหตุปัจจุบัน” (co-incidence) ได้ถูกต้อง
- เรื่องไม่สมจริง
  - เรื่องเป็นไปไม่ได้
  - เรื่องเกิดขึ้นได้ยาก แต่อาจเกิดขึ้นได้
  - เรื่องประหราด แต่งขึ้น-ไม่เคยมีจริง
41. ถ้ามีเหตุปัจจุบันในเรื่อง จะเป็นผลอย่างไรต่อวรรณคดีเรื่องนี้
- ทำให้เรื่องด้อยคุณค่า
  - ขาดความสมจริง ทำให้โครงเรื่องอ่อน
  - ไม่ทำให้เสีย กลับช่วยด้านตอน-
  - ไม่เป็นผลเสีย ถ้าผู้แต่ง “ใช้เป็น”  
สอนอารมณ์ผู้อ่าน
42. การสร้างตัวละครซึ่งมีลักษณะนิสัยประจำประเภทบุคคล (type) วิจารณ์ได้ว่าอย่างไร
- เป็นวรรณกรรมน่าหน่า
  - ผู้แต่งไม่มีความสำนึกรถ
  - ตัวละครเขียนนี้มีอยู่ทั่วไป
  - ไม่น่าสนใจ เพราะไม่เหมือนจริง
43. บทสนทนาที่มีประโยชน์อย่างไร เป็นลักษณะที่สุด
- เปลี่ยนแปลงความซ้ำซากของภาร
  - ทำให้เรื่องมีชีวิตชีวาขึ้น น่าสนใจขึ้น  
ดำเนินเรื่อง
  - ให้เปลี่ยนวิธีเข้า ทำให้เข้าใจเรื่อง
  - ช่วยดำเนินเรื่อง ขยายให้ยาวหรือสรุป  
และลักษณะนิสัยตัวละคร

อ่านข้อความต่อไปนี้ให้เข้าใจ แล้วตอบค้านาam ข้อ 44-60

“มาเมื่อไร ว่าทัน” ข้าพเจ้าตาม

“เย็นวนนี้ขอรับ หมาเพื่งออกจากคุก”

พอได้ยินคำนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกกระหายอย่างยิ่ง เพราะเดือนใจให้รู้สึกถึงว่าชาวยศูน์เคยเป็นผู้ร้าย ฆ่าคน และข้าพเจ้าไม่เคยพูดกับคนที่มาเพื่อนมนุษย์ตัวกันแน่

“ที่นี่กำลังจะมีงาน แล้วฉันก็ถูรบุ่ง พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ไม่ตีหรือ”

เขาวินหันหลังกลับหันที แต่พอถึงประตูก็ทำท่าหัวเราะและหันกลับมาอ่านว่า

“มนขอพบคุณหนูสักประดีดีว่าได้ในเมืองรับ” เขายังเชื่อว่านี่คงเป็นเด็กเล็กๆ อย่างเดิน และคงนึกภาพในใจว่า “นินคงจะวิ่งเข้ามานานาชาติอย่างเดียร์ชัพเจ้าบ้านออกห้ามที่ว่า “ท่านกำลังจะมีงาน พบริคร์ไม่ได้ทั้งนั้นในวันนี้” เขายาน้ำเสียงกันที่ มองดูข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “สวัสดีครับ” แล้วออกจากบ้านไป ข้าพเจ้าออกนึกห่วงหาร คิดจะเรียกเขากลับมา พอดีเขากลับมาเอง เข้านานว่ากลับข้าพเจ้า ยืนหัวของให้พลดางขอร้องว่า “มนหัวของเด็กๆ น้อยๆ นี่มาให้คุณหนู โปรดกรุณาให้แกกด้วย” ข้าพเจ้ารับไว้และจะหันเงินออกให้ เขายืนยืนมือข้าพเจ้าไว้ แล้วพูดว่า

“คุณกรุณาหมาบนาก แล้วย่าให้เงินหมาเดย คุณมีลูกเด็กๆ มนก็มีลูกเด็กๆ คนหนึ่ง เหมือนของคุณอยู่ที่บ้าน ผมนึกถึงเข้าจึงเอาผลไม้มาให้คุณหนู” พอดูจนเข้ากับมือถัวลงในกระเบื้องดินเผา หยินเอกสารตามเด็กๆ ยกประทับหนังสองมือค่อยคล้องกันอย่างระมัดระวัง วางลงบนโต๊ะข้าพเจ้า เขายืนอีกให้เรียน ไม่ใช่ภาพถ่าย ไม่ใช่ภาพเขียน และเป็นภาพพิมพ์ร้อยมือเด็กๆ ภาพรอบมือถูกน้อมของเข้าที่หานไว้บนกระดาษนี้ เขายืนติดตัวไปทุกหนทางทุกแห่งในกระเบื้องดินเผาที่สองด้านลายปีที่เขาเรียนไปมาค้าขายและคิดถูกอยู่ในเมืองนี้

น้ำตาในสอดส่องตาข้าพเจ้า ถ้มว่าเข้าเป็นคนจนและคนเคยติดคุก ข้าพเจ้าเป็นอะไรซึ่งใหญ่ไปกว่าเข้าหรือ เป็นอะไร เวลาต่อไปเป็นพ่อคนหนึ่งเหมือนกัน—รายพิมพ์มือถูกน้อมของเข้า—ในบ้านแอนกฤษไกโอลิน

ข้าพเจ้าให้ไปตามมือถูกมาจากห้องทันที มันนี้แต่กายด้วยอาการดื้อย่างเจ้าสาว— ราห์มันตระศึกวันในภาพที่เห็นเฉพาะหน้า เขายืนใช้คุณหนูหัวเด็กๆ คุณเก่า— เดียวชุ่ยหัวบรรเทงในวันวิวาห์ทั้งริบ แสงแดดออกอ่อนส่องสำคัญเขามาโดยรอบ แต่ราห์มันบังคับน้องอยู่ที่ริมถนน มองดูภาพกูเข้าอันเปลี่ยวเป็นป่าไกโอลินไก

#### 44. ใครเป็นตัวเอกของเรื่องนี้

- (1) ราห์มัน
- (2) ข้าพเจ้า
- (3) มิน
- (4) ลูกน้อยที่บ้าน

45. เรื่องนี้มีปัญหาดังนี้ของโครงเรื่องที่สำคัญที่สุดคือ  
(1) กายภาพ พ่อไม่ได้พูดถูก (2) ศีลธรรม พ่อเป็นคนชั่ว  
(3) จิตใจ ความรักและการพัฒนา (4) ฐานะ ราษฎร์เป็นคนยากจน

46. สาระดัง (below) ของเรื่องที่เห็นชัดที่สุดคือดังนี้  
(1) ความรักเพื่อนมนุษย์ (2) ความผูกพันของพ่อแม่  
(3) ความรักสามไปพิเศษของคน (4) การหาเรื่องทดสอบความรัก

47. “ร้าวเจ้า” ในเรื่องนี้เป็นคนอย่างไร ชัดเจนที่สุด  
(1) ใจอ่อน (2) โงบอ้อมอาร์  
(3) เคารพเพื่อนมนุษย์ (4) มีวินัยธรรม

48. ประกายของเรื่องนี้ต้องการเน้นเรื่องใด  
(1) ความจริง (2) ความเป็นมนุษย์  
(3) คำนวัญของชีวิต (4) อุบัติของความรัก

49. ไกด์มากซึ่งเรื่องอยู่ในตอนใด  
(1) ตอนแรกเรื่องพิมพ์มีอยู่ (2) ตอนเมริญหน้ากับมินี  
(3) ตอนหวนกลับเขามาให้ (4) ตอนจบน้องเมฆ่องอกเขา

50. เรื่องนี้มีบรรยายกาศอันเป็นพื้น柢ของเรื่องคืออยู่ในทำนองใด  
(1) ชุ่นชุมงล (2) การงานกรรવาย  
(3) เหราชีน (4) ดึงเครียด

อ่านข้อความข้างต่อไปให้เข้าใจແບ່ນແຈ້ງ ແລ້ວຄອນຄໍາດາມເຊື້ອ 51-63

“ชุมชนที่เด็กอ่อน ฯ ออกวิ่งเล่นกันเกเรียวกราว พากิจได้เดินเข้าห้องน้ำต่าง ตามห้องน้ำห้องน้ำอันแสนไกล ล้านบ่อเอญเห็นเด็ก ฯ วิ่งเล่นอยู่ด้านหลังห้องน้ำซึ่งเป็นรั้วน ฯ หัวใจของพากิจจะป่วนร้าวตัวยความประรอนนาที่จะได้ทำห่านนั่นบ้าง

วันพนังเข้าร่วมความก้าวข้าไปทาง “ศูนย์ครับ เมื่อไรมันจะได้กลับบ้าน”

ดูงดอนว่า “รอให้ถึงวันปีคากาเรียนเฉยก่อน”

แต่บ้านบีกภาคเรียนจะไม่มีงานกว่าจะต้องเดือนคุณตาม ยังห้องศิลปะอีกนานนัก กับจากโรงเรียนในคืนวันนั้น ผ้าถุงรูสีก่ำปวดที่ร่างรุนแรง เขารู้ว่าใช้มานะเรีย ก้าวเด่นงานเข้า แต่ที่เขากลัวที่สุดคือตัวจะต้องเป็นเครื่องกลวินบ้าฟ้าให้ยังชื้นไปอีก

วันรุ่งขึ้นไม่มีใครเห็นหน้ามาติก หาคนหัวบ้านห้วยบ้านก็ไม่พบ จนค่ารถค่าราชา มาขอคนหัวบ้าน ค่ารถจั่มมาติกเข้ามาในเรือน

มาติกใช้สูง เพ้อคอคกิน ลืมตาจ้องเพศานอย่างเดือนหยดน้ำตามว่า

“คุณลุงครับ ถึงวันหยุดหรือยัง”

ตอนวันหนึ่ง แม่ของมาติกวิ่งพรวดพราดเข้ามาในบ้านเหมือนพาย หอบตัวลง บนเตียงโอบลูกไว้

“มาติกของแม่ ลูกเกย์ลูก”

มาติกหยุดกระซับกระซ่ายไปพักหนึ่ง ค่อยๆ ลืมคายนี้เดือนหยด เขายังไม่เห็น เสียงด้วยว่าใครอยู่ที่บ้าน แต่เขาก็พึ่งพ่าว่า

“แม่เจ้า ถึงวันหยุดแล้ว”

(รพินทรนาถ ฐานุ)

51. เรื่องนี้น่าสนใจในเรื่องใดในเรื่องไหนหนัก

- |                  |                    |
|------------------|--------------------|
| 1. การสร้างใช้คำ | 2. วิธีเดนอยเรื่อง |
| 3. ความอ่อน      | 4. บรรยายภาพ       |

52. เรื่องนี้มีสาระดัง (theme) หรือไม่

- |  |  |
|--|--|
| 1. ในนี้ เป็นเรื่องเครัวร้าวอารมณ์ความรุนแรง   | 2. นี่ แสดงถึงความต้องการอันตึงเครียดของมนุษย์       |
| 3. ในนี้ ผู้แต่งคงเคยมีประสบการณ์เชิงแต่งได้ดี | 4. นี่ เพราะสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านได้ไม่น้อย |

53. มาติกบอกเราถึงความสำคัญที่สุดของสิ่งใด

- |               |            |
|---------------|------------|
| 1. แม่        | 2. บ้าน    |
| 3. ความว้าเทว | 4. ความรัก |

54. เรื่องนี้มีโครงเรื่อง (plot) หรือไม่

1. ไม่มี มิติเหตุการณ์
2. มีที่สกปรกชื้นหัวดึงหักดอน
3. ไม่มี เพราจะบุกคุณเครื่อไม่ทราบว่า
4. ไม่น่ามี เหตุการณ์หักดอนสุดคลื่อน  
เป็นอย่างไรแน่ กันจากเหตุหนึ่ง—ไปอีกเหตุหนึ่ง

55. ปัญหาของผู้ติดเกี่ยวกับอะไร

1. การพัสดุบ้าน
2. ป้าสะไภ้
3. หนู ใจ ใจเรียน
4. ความเจ็บท้องหายและไข้

56. ผู้ติดไปไหนมา ยังค่าควรซึ่งมาส่องบ้าน

1. หนูใจเรียน
2. หนูเดินไป
3. หนูจากบ้าน
4. หนูบ้าสะไภ้

57. คำว่า “วันหยุด” บางคำใช้ในรูปสัญญาตักษณ์ แทนอะไร

1. บ้านและแม่
2. อิฐภาพ
3. ความสุข
4. ความไฟฟ์น

58. “แม่ของผู้ติดก็ง่วงพรวดหราดเข้ามายืนบ้านเหมือนหยุด” สิ่งการเขียนเช่นนี้เรียกว่า  
อย่างไร

1. ใจหาย
2. ภาระหนัก
3. ก่อความเส้นความจริง
4. ก่อความเส้นกินความมาก

59. อนุมานได้ว่ามีผู้ติดเป็นอย่างไรตอนนั้น

1. ตาย
2. ได้กลับบ้าน
3. หายเจ็บ
4. ยังไม่อาจบอกได้

60. คำที่ผู้ติดพูดในตอนสุดท้ายว่า “แม่จ้า ถึงวันหยุดแล้ว” ให้ความเข้าใจแก่เราว่าอย่างไร

1. ได้กลับบ้านแน่
2. ได้พบแม่แล้ว
3. ได้พบความรักสมปาร์ตนา
4. หนดเส้นความหวังให้หาย

61. เรื่องนี้ใช้ปรัชญาการแต่งอะไร

1. เนเชอรัลลิสม
2. เวียดนาม
3. โรมันติกซิสต์
4. อิวเมเนนิสม

62. เวลาจะประเมินบทสนทนาในเรื่องนี้ตามข้อใด

1. พูดเรื่องเดียว ช้าๆ บอกลักษณะ
2. พูดอ้อย ซื่อความหมายได้ดีอย่างตัวเอง
3. มีน้อยเกินไป ไม่ช่วยดำเนินเรื่อง-
4. เป็นส่วนสำคัญยิ่งของเรื่อง ถ้าหากไปใช้ไว้ความหมาย

63. เรื่องนี้ผู้ดูต้องการให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน หรือมีข้อคิดเห็นอย่างไร

1. ให้ความเครื่อง เหมือนเห็นสุนัขพากัด-
2. ซื่อสารความคิดเห็นพอกลุกวรรณของเจ้าของ
3. ให้ความคิดเห็นของการลอกซื้อของว่า-
4. ให้กระบวนการก่อจิตใจที่ก่อต่อไปของลูกวัวในยามพลง

## គោរម៉ាទ្រីនូវបានបញ្ជាក់ឡើ

ข้อ 1. เมื่อคุณอินทนิลพบพิศวัตน์นั้น เจ้าหนอนมีวัยเพียง 6 ช่วง ก้าวเด้งอยู่ในห้องบ้านแต่ก็สามารถหาของพิศวัตน์ท่อสาย แม่ที่เดี้ยงมากอย่างถ้าหากยกขาท่าทางจะมีความไม่自在 และเพียงยกถุงขายาวขึ้นแล้วก็จะหายไปด้วย ให้ถูกต้องของสามีเก่าไปเสียงแทน พิศวัตน์เป็นเด็กผู้หญิง ชาวบ้านกล่าวว่านั่นไม่มีใครต้องการเด็กหญิง แม่ของคัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรดี พอดีกับคุณอินทนิลไปคุยสวนที่หลังบ้านอาศัยอยู่ เพิร์ฟูร์สวนนั้นเจ้าของร้อนเงิน ก้าวเด้งวิ่งเห็นน้ำใจน้ำใจน้ำใจวิ่ง กันแรก เชื่อใจพ่อครัวว่าจะไปอย่างถ้าหากถ้าบันดาลใจเมืองนนท์

“เงือกสวนไร่นาคุดพ่อมีออกมาก” เรื่องเปรียกันเจ้าของสวน “เก็บๆไว้มีแต่คนมาขายไม่ค่อยมีใครซื้อ จันเตยบินเคราท์จะซื้อเพิ่มเท่าไรออกจ้า หึเกียจเอาเงินไปจุ่น...อ้อ เด็กที่ใบหนัต หน้าตาดีเย็นสัก เสียงเด็ดยอดไม่โกะโกะ”

“เด็กอยู่กันง่ายต่วนคนเพ้าหัวนนี้คือ” เจ้าของสวนอธิบาย “น้ำสูงพาราพ่อตายไป  
เมื่อต่ำาก นายต่วนแกยกันทำการท่องงานดี หาเงินเขียงลงให้ไม่เคยต้องยากแคบ พ่อตายไป  
ลูกเมียก็เสียต่ำากไปตามๆ กัน”

“ໄຊແນວດີ ນ່າມສະກຸງ” ອະນຸຍານທີ່ອອກຈາກ “ເນື້ອງອອກຫຼາຍຫຼົງການ”

“ไม่มีหรอ ก็ต้องทำมาหากันกันทั้งนั้น แม่หิวแก่ทำทำจะมีผ้าให้แล้วติดต่อสัญญาเราร่วมกันอย่างดี” คุณนาเยอร์น้ายอย่างคล่องแคล่ว “แกเพียงถูกช่วยให้พ้นจากความทุกข์ ไม่ใช่เรื่องยาก” รับรอง “แต่ถ้าเราไม่รู้เรื่องนี้ ก็คงไม่ได้เป็นการดี” รับรอง “แต่ถ้าเราไม่รู้เรื่องนี้ ก็คงไม่ได้เป็นการดี”

“งั้น” คุณอินทนนท์ว่า “ฉันเองกำลังคิดจะเริ่มเด็กสักคนอยู่พอดี บางคนเข้าไปในเด็กตามโรงพยาบาล แล้วเข้าไม่ถูกห้องเดียว ในวันที่หัวนอนปลายเท้า ลูกปืนยิงใจร้ายในห้องน้ำ หรือไม่ก็ถูกผู้หญิงไม่มีตี ด้วยปากได้ก็ชนนิดที่พ่อแม่เป็นคนดีแต่ยากจนนี่แหละ พ่อแม่เด็กคนนั้นจะเป็นไปได้”

“อ้าย ล้าคุณจะนะเมตตาเด็กดิฉันก์โนมานาเต็มที่ต้องค่า นายตัววนนี้ดิฉันรู้ว่าจักคินما  
แล้วหัวใจทำบ้าน พ่อเข้าเครื่องบ้านดิฉันมา เป็นคนใช้คุณพ่อ นายตัววนเขารักจะทำส่วน

นายต่อวนนั่นดีฉันรู้จักคุณ  
นายต่อวนเขารักจะทำท่าด้วย

ทำไว้ เสบสั่งมาเพ้าสาวอยู่ทางนี้ ฉะนี้ตีค่า แม่ห่วงนี่ที่จะมีเรื่องใหม่ เพราะยังสาวอยู่มาก อยู่คนเดียวคนนั้นรักแกเอกสาร์ลามากเป็นๆ แม่ห่วงนี่สาวๆ เขาเคยเป็นนางเอกดิเกะนະกะ แต่ นี้เอง ถูกออกมานานหากลังผู้หญิงผู้ชาย"

"ฉันไม่ชอบเด็กผู้ชาย อย่างให้เด็กผู้หญิงมาเลือบเป็นลูกเป็นหลานจะได้ปูนนิบต์ ฉันได้ ญาติพี่น้องกี่ชั้นจะเชื่อ ถูกเมียเขามี ใครเขาจะมีความสามารถอันงดงามพี่สาว แก่เพ่า ลงหรือเจ็บให้ได้บ่วย ฉันจะได้มีคนดูแล เชื่อตามแม่เด็กซึ่งถ้าฉันขอถูกสาวไปเสียงให้ตี จะยอมใหม่ ฉันจะให้เงินไปฟังด้วย แค่ต้องทำหนังสือถูกญาวย่าจะยกเด็กให้ฉันเป็นลูกชิ้นขาด ในนาสูงด้วยตอนโน้นๆ นะ"

"อืม ทำไม่จะไม่ยอมค่ะ แกต้องแทนพยายามเสียอีก ໂດ เสียงของก็ไม่มีบุญญาจะให้ กินอีมนอบหัวบัวบุกค่ะ"

ด้วยเงินจำนวนเพียงห้าร้อยบาท คุณอินทนิลก็พาพี่ตะวันมาอยู่กับน้องอย่างเต็ม ขาดโดยฝ่ายมารดาของหน่ออินถึงขึ้นสัญญาอย่างเห็นใจ

ท่านกล่องความศรัทธา วันนี้และร่วมด้วยของเด็กอยุหกของวนที่ถูกแยกจาก แม่โดยไม่มีคำอธิบายอะไรก็แล้วนั้น คุณอินทนิลจัดแขงปีบอนเด็กหญิงอย่างดีที่สุดเท่าที่จะนึกได้ ด้วยการสร้างแม่น้ำหนาของเรื่องว่า

"แม่ตุน หาวัวป่าให้เด็กมันกินอีมๆ นะ ออโขมาเด็มที่ อย่างกินอะไรก็หา ให้กินจะได้ไม่ร้องให้หานแม่ แล้วไปคอดาดซื้อเสื้อผ้าใหม่ ทุนสักสองสามชุด เอาไว้อีกพ่อคุ้นได้ หน่อย จะลองคราบมันเสียให้ตระօคสะอันหมดสถาบันสถาบันโคลนเนี่ยที่ เจรจาอย่างไร ก็ซื้อติดมีมาหน่อย....ตึกค่าจานวัดก็ได้ วัฒนธรรมนี้เข้าก้าวตั้งมีงานพอดี"

ข้าวปามกินอย่างอีมหน่าส่าราญ หลังจากอ่อนน้อกินมื้อมาวันนี้ มีเสื้อคลุมกระเช้า ตีดูดก็ไม่เป็นพวงฟู และผ้าถุงที่ซักกันเยิยะ ห้องนอน อย่างที่ไม่เคยเห็นมานานแล้ว และ แม่ตุนกับสาวไว้อกคุณหนึ่งชั้นพิตรวันอ่อนน้ำอัคคูหนึ่งอย่าคง สาระคนให้เข็นสะอัดตัดสั่นเรียบ ร้อย ลักษณะของเด็กหญิงก็คุ้สคิไนรักขันเป็นที่พอใจของคุณอินทนิล

"เอ้า เ�าไปเล่น แกอยู่นี่มีของเล่นหลาย ๆ เล่นได้เสมอถ้าหากทำตัวดี ๆ อย่าออก ฤทธิ์ร้องห่นร้องไหันจะฉันไม่ชอบ แกเออตึกค่าไปเล่นไป ถ้าพิวชัวร์ก็ไปชื่อในครัวกินได้ทุก เวลา คืนนี้แกขึ้นมาอนหน้าเพียงจันก็แล้วกัน จะได้ไม่กลัว"

พิธีวันซึ่งศักดิ์ทั่วนั้นอย่างตื่นตาตื่นใจ...เมย์เห็นมาหราสายครั้งแล้วในงานวัดแควร์บ้าน อายุมากที่ทำได้คือจะเจ็บแมม่องจนลับตา เพราะพ่อแม่ไม่ช้อให้เด็กราด บัดนี้ศักดิ์ค่าเชื้อสูดของท่านค่าถูกๆ นุ่งกระโปรงบานฟูไว้เรื่องเป็นประกายขาววับสีสด เข้ากับเด่นเรื่องคาดหน้าหาก ถูกส่องมาให้ร้าวกันพื้น จนพิธีวันต้องรีบเอื้อมือไปรับพระเกրงคุณ อินทนนิตยะเบี่ยงใจ แล้วเมย์กอดตัวไว้แน่น

แล้วพิธีวันก็ลับไปปิดด้วยรอยน้ำตาที่เจ้าตัวต้องกลืนเสียงสะอื้นด้วยกันด้วยคุณ อินทนนิต....ปั้นอยู่น้ำตาให้พรวดลงบนหนอน ขณะที่ใจเต้นไปด้วยภาคของพระศรีบูรพาให้เย็น เชื่อเก่าขาดเหมือนทรงที่ต้องได้กินนอนบ่อกั๊กคืน....แต่ว่ามีพ่อแม่นอนอยู่ด้วยแต่เจ้าความได้

วันเวลาผ่านไปพิธีร้อนกันน้ำความเคยชินมาสู่พิธีวัน ภาพบ้านในสวนเดือนใบพุก ก็จากสมอง ผังลึกไว้แค่สภาพจิตใจที่อ้างวังปราศจากความอบอุ่นที่เคยได้รับมาก่อน พิธีวัน เป็นเรียนรู้ดึงริบไม่มีคุณอินทนนิตเป็นเจ้าของและผู้บังการชีวิตของน้อง

เวลาอารามมีดีขึ้นมา คุณอินทนนิตจะให้ท้ายพิธีวันฉบับได้ใจโดยเรื่อยไม่รู้ตัวว่า

“ฉันเดียงแแก้มไม่ใช่ของคนใช้บ้านประจำวัน ฉันเดียงเป็นลูกบ้านของ มากับใช้บ้านคนเดียวพอ ถือว่ารับใช้พ่อแม่แก หลวงปู่สรวนอังชาจันทร์ภิกขุก็ทราบนั้นว่าคุณน้าได้แล้วไม่ต้องให้เจ้าจิกหัวให้แก่ได้เป็นอันขาด อันเขามาอวดอ่านใจเป็นนายแบบก็คงไม่กลับ”

แต่ด้วยอารมณ์โอนเอียงไปอีกทาง เกิดความอึ้นคุ้ยหาดีพื้นของขึ้นมา คุณอินทนนิต กำราบพิธีวันว่า

“หากจะตีเสมออย่างแห่งห้องอันนี้ไม่ได้นะ ตะวัน เขาเป็นหลานแท้ๆ ของฉัน มีอย่างหรือเข้าบ้านเขาก็ต้องบนบอนเขาริ ต้องเรียกเขาว่าคุณแดง จำไว้ จะไปเรียกเขาว่าบ้านอ่อง ว่าบุญได้ยังไง เขายังไม่ใช่บ้านของเรา”

หัวข้อเทคนาที่คุณอินทนนิตโปรดปรานมากที่สุดคือ การเดือนความจ่าพิธีวันมิให้เดือนบุญคุณของเธอ คุณอินทนนิตยันกับยั้หนาว่า เด็กที่ชอบเดียงนี้ไม่ว่ารายใหญ่รายน้อยไม่มีเดย์ที่จะรู้จักบุญคุณคน มีแต่ความอัปยศหลอมมาให้ อายุที่ก็คงจะหนีไปเฉยๆ เมื่อถึง ก็ล้างน้ำซึ่งแล้ว ห้องหุ้นพระคุณให้เจ็บเข้าน้ำใจอยู่ฝ่ายเดียว

อ่านข้อความข้างต้นให้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วตอบคำถ้าดังต่อไปนี้

1. จงวิจารณ์ข้อความข้างต้นนี้ในฐานะเป็นการเปิดเรื่อง
2. จงกล่าวมีสังกัดและนิสัยของคุณอินทนนิตตามที่ปรากฏในข้อความนั้น

3. โดยรวมชาติของมนุษย์แล้ว เด็กผู้หญิง ตามในเรื่องมีความต้องการจำเป็น (need) ในเรื่องใดบ้าง ซึ่งจะให้กระจ่างชัดเจน

ข้อ 2.	โถกน้ำมือถือด้วย	ผลดี เดียวนา
	ทรายและสีงอ่อนนิ่ม	ส่วนสว่าง
	ปูรองชาตุดำ ก่อกร ตี	คุณภาพ
	ภาคจักรพารามีร้าว	เพราะน้ำแร่ในเห็น
	ภายนอกใช้หล้า	หงษ์ห่อง เดียวເຊຍ
	กาบก็เข้าของควรจะ	ชีพด้วย
	เมามสมมติของห้อง	หินชาติ
	น้ำมีคราดังโถกมัวๆ	หมดตื้นสูขคานดี
		(อังคาก  ก้อนยาณพงศ์)

### ก้าวสาม โถก 2 บท ข้างต้นนี้

- มีสาระคดะ (theme) ว่าอย่างไร
- ทางเสียง (tone) ของผู้แต่งมีหรือไม่ ถ้ามีเป็นไปในท่านอย่างไร
- ประชญาการแต่งของโถก 2 บทนี้ คือประชญาใด อธินาขประกอบให้เข้าใจ แจ่มแจ้ง

### ข้อ 3. อ่านข้อความข้างล่างนี้ แล้ววิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้

- การเดือกดูเล่าเรื่อง (point of view) เหมาะสมเพียงใด
- นัยหาหัวข้อขัดแย้ง (conflict) ในเรื่องมีหรือไม่ ถ้ามีเป็นข้อขัดแย้งเรื่อง อะไร
- กล่าวเช่นอย่างเหมาะสมหรือไม่
- เรื่องนี้มีการตัดต่อหรือไม่ ถ้ามีคืออะไร
- เรื่องนี้มีการจบตัวหรือไม่เพียงไร

ร่างกายของฉันเพื่อคลพ้าน ฉันรู้สึกว่าตนเองกำลังอยู่บนชัยชนะ ทั้งหัวและเหน็ดเหน็ดอย ฉันไปที่หาดใหญ่โดยเพื่อทานของกิน หลวงอาทิตย์กำลังส่องความร้อนมาเย็บพื้นดินที่ แห้งพากวางกับว่าจะแพดตายโถกให้ลูกเป็นไฟ...ฉันกำลังจะออกตาย...

ເຊື້ອຄວາມດຸດູນນາວັງຈັນສະວົມຍູ້ ຈຸ່ນໄປກອດວ່າເນື້ອ ກາຍໄດ້ແສຂອກທີ່ພັດຈຳ ຈຶ່ງກໍາລັງເພາວ່າງກາຍທີ່ວິປິຕຂອງຈັນຈຸກ ເຫັນທີ່ໄຟໄກຮົມແລະຄວາມຮັບກີ່ຍຶ່ງທ່ານໃຫ້ຮູ້ສຶກເຈັນ ປົວຄາມການີ້ນ ທ້າວ່າງຂອງຈັນກະຽດຖຸກແລະສິ້ນເກີ່ມເທົ່ານອນຄົນພິກາຕໍ່ທີ່ບ້າຄອດ

ແລະໃນຂະນະທີ່ຈັນກໍາຕັ້ງມອງຫາກາງທີ່ຈະນີ້ໄປໄດ້ສະພານຫັນໄປເກາະຍູ່ໂດ ນາງສົງທີ່ ຕິ່ງຄູ່ຄວາມສົນໃຈຂອງຈັນໄວ້ ຄວາມຕາຍຂອງຈັນທີ່ແຫບຈະນອງອະໄວໄນ້ເຫັນ ລາວກັບແສກພະວົນຫຼຸດ ທ້າຍຂອງຕະເກີ່ມທີ່ກໍາຕັ້ງຂະດັບກົກພວົບຕີ້ນແລະຂັບອູ່ທີ່ສົ່ງນີ້

...ຂັນສີເທື່ອງອ່ານ ກອງອູ່ນເຫດອບກອນ...

ອະໄກກົມາທີ່ຂອງຢ່າງໃນຄວັນນີ້ ຮູ່ຄວັງທີ່ເປັນມຸນຍືນກ່ອນ ຈົນກະທົງທີ່ອັນນີ້ມີເລີມນາໄປໜົມແລ້ວ ຈັນຫຼຸດອູ່ເບື້ອງຫັນວາດເຈັນທີ່ມີເຫັນນັ້ນ ຈັນຕັ້ງການເພີ່ມແຕ່ ໜົນອະຕຸ້າຫຼາຍຫຼັງເດີນຂອງສັດໆ ນາງສົງທີ່ຈັນໄນ້ຮູ້ທ່ານໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂອບໃຈເປັນພາຕໄປ

ອາຈະເປັນຈົດເຂັນນີ້ໄດ້ ແຕ່ເຂົ້າຂອງຈົດເຂັນເປັນເພື່ອຈົດເກັນເວັບນຸ່ງທີ່ຕັດມົນຕົ້ນ ແລະອາຍຸຂອງຈົດເຂັນມີກີ່ໄມ່ເກີນ 16—17 ປີ ດ້ວຍເນື່ອໄວ້ໄດ້ເປັນເກັນເວັບນຸ່ງ ຈັນກົງຍືນນີ້ອີ້ນໄປຂອງຫຼາມແລ້ວ ບັນນີ້ຈັນໄນ້ເຂົ້າໃຈເພີ່ມວ່າ ເຫຼຸດໄດ້ເມື່ອຍູ່ຄ່ອນນັ້ນໂດຍ ຄວາມກົດ້າຂອງຈັນຈົງໜົດໄປໝອ່າງຈົກຈົ້າເຫັນນີ້

ຈັນສາບານກັບທີ່ວ່າງຍູ່ໃນໃຈວ່າ ຈັນຈະທົ່ວເດີນຜ່ານຮອບຮານໄປໄຫ້ໄດ້ ແນວ່າອາຈະຈະຕົ້ນອັນພ່າງຄວາມພ່າຍາມນີ້...

ແລະແມ່ວນວາຕາຂອງຈັນຍັງຈົອງທີ່ບັນນີ້ເທື່ອງກອນ ຈົງນີ້ອູ່ນເຫດໃນຮອບເຈັນ ໃນທີ່ສຸດຈັນກີ່ເດີນຜ່ານມາຈານໄດ້

ຄວາມທີ່ແນະໄຫ້ຈັນທ່າເຫັນນີ້ ແຕ່ຈັນກີ່ໄນ້ອາຈົດຄົດຕື່ອງໄດ້ ອີກແລ້ວພ່າງຮູ້ສຶກເຫັນແຫັນຍ້ວງກັນໄວ້ຮົ້ວສົດໃຈ

ຈັນອັນໄກໄປທີ່ໄດ້ສະພານຍ່າງຮະມັກຮັງ ທີ່ນີ້ມີເວົອທາປ່າກໍາຕັ້ງເຄື່ອນໄກຕັ້ງເຂົ້າມາຫຼາກ ບນວະຮອດກົດຕົ້ນ ຈັນຫວັງວ່າອາຈົດໄວ້ພອກໃນໄດ້ນ້ຳເຫັນ ເຊັ່ນ ປູກ ຖັນຫວັນຂອຍນາງຮານ ຕົວເຖິງ ຈັນຈົງໄດ້ໄປຄາມເຂືອນກັນນີ້ທີ່ສູງຫັນ ເຂືອນນີ້ກວ້າງຕົ້ງ 9 ເມືົດແຮະຍາວ 30 ເມືົດ ຍື່ງໄປໄກສົກຍື່ງແຄນແນະຄ້າອອກທຸກກີ່

ฉบับปีจันทร์คุปตยาเรื่องและไม่พบรอบไว้เรียกชื่อ ควรอาทิตย์บังคอกเพาให้มีรากกับ  
ว่ามันกำลังจะออกเรื่องความร้อนของมา ความร้อนและก็เป็นน้ำทະเตี้ยน ๆ ทำให้อันรู้สึกปวด  
ศีรษะ

เวลาผ่านไปนานเท่าไหร่แล้วหนอ เสียงแห่งนากรรบกวนรู้สึกของฉบับปีชื่อชื่อ  
ชื่อ บัดนี้ก็คุณคนกุญแจนี่ที่มีในหน้าเครื่องเครื่องแคมป์เพชรเวทนากำลังข้อมูลมาที่ฉบับ  
ปีนี้ที่ฉบับนอนแม่นอยู่บนพื้น ในหน้าหลานนั่นน่าเกิดขึ้น

ฉบับปีสามารถคุณร่วงกาวย่างหนักลงได้ มันสั่นสะเทือน เหราความร้อนเหมือน  
อุกหนาที่คั่วสั่นเหาหนังจากกินยาเบื้องหนูเข้าไปแล้ว ฉบับคิดว่าถ้ากระโดยดึงหัวเดคงหายร้อน  
ขึ้นบ้าง ฉบับจึงยกขึ้นยืนหันทิ้ง

แล้วนิรบกวนพยาบาลขัดขวางไม่ให้อันเคลื่อนไหว สองสามชั่วโมงต่อมา เขายังนั่น  
นอกฉบับว่า เขายังคิดว่าฉบับกำลังจะฟื้นตัวด้วยการกระโดยดึงหัวเดคงหายร้อน  
ด้วยเสียงได้จะจะสบายนกว่าพหาระไม่ต้องทราบกับความเจ็บปวดสนสหัสเซ่นนี้

เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงหรือกว่าหนึ่น ความเจ็บปวดต่ออยู่เรื่อยน้ำบ้าและฉบับ  
รู้สึกหายขึ้นแล้ว ชาวประมงส่วนใหญ่ฟ้าผู้ซึ้งแขนฉบับก็จากไปหลังจากให้เงินฉบับไว้ 35 หวัน  
โดยไม่พูดอะไรเลย

ถึงตอนนั้นฉบับคงมีท่าทางเหมือนร้องไห้จริง แล้วฉบับก็ไม่อาจคันหัวร้องร้อยที่แสดง  
ความเป็นศักดิ์สิทธิ์วนไตน์ในหน้าของเขารอได้เลย เขายังท่าทางแบบราบประมองตามบนบท  
ท่าทางเห็นอกเห็นใจเงยหน้า ของเขายังทำให้น้ำตาเริ่มไหลลงมาอาบแก้มฉบับ

ร้าวันผู้ซึ่งสำราญที่ถูกกล่าวไปอย่างกระหันหัน บรรดาศู๊ดซึ่งมองฉบับอยู่ ต่างหอบขอ  
เดินจากไปทีละคน ๆ เขายังไปกันหมดแล้ว ข้าง ๆ ตัวฉบับมีชนบัตรมูลค่า 10 หวันอยู่ 3 ฉบับ  
หรืออยู่ 5 หวันหนึ่งอัน สาหร่ายหัวเดสิหรือ แล้วนิรบกวนทั้งป่าไว้ให้

เสื้อผ้าของฉบับเป็นอย่างนี้ เสื้อนอก กางเกงขายาวหัวเข่าขาด และรองเท้าสีดำที่  
ไม่มีตัว อิกซองสามนาทีต่อมา ควรอาทิตย์ก็ตืบหายไปในก้อนเมฆ

- ข้อ 4. อ่านรือความต่อไปนี้ให้เร็วใจเข้มแข็ง แล้วตอบค่าตอบแทนระหว่างท้าทายข้อ**
- ข้อกายเจ้าจงเป็นเช่นเด่นไม่  
เพื่อเนี่ร่วมเป็นหลักให้พักพิง  
และใจเจ้าจงเป็นเช่นสายน้ำ  
เพื่อสังฆะใจไม่ใจให้เบิกบาน  
อิสรภาพที่จะให้  
ชัมดอกไม้สายลมพรมรำเพย  
วงของน้ำทำประกายกันสายแคลด  
รวมกากเพชรแก้วไปอย่างไรราวด  
ไม่ใช่คืนราตรี。  
มีความสุขอยู่ทุกยามตามที่ควร  
1. ข้อความข้างต้นนี้ ผู้ใดต่อตัวถึงอย่างไร มีสภาวะสำคัญอย่างไร  
2. จงกล่าวถึงกวิโลหารด้านภาษาพหุชนที่ปรากฏในข้อความนี้  
3. จงวิเคราะห์การดำเนินเรื่อง (development) ว่ามีความกระชับรัดกุมเพียงใด
- ข้อ 5. คิดๆ แมลงปอตัวหนึ่ง**
- เด็กนักเรียนมันออก — พากเม็คหนึ่ง  
นาใช พากเม็คหนึ่ง  
ใส่มีกให้มัน — แมลงปอจันตัวหนึ่ง  
(คิดๆ และ นาใช ชื่อนักเรียนอยู่ปุ่น)  
1. จงแสดงความคิดเหตุต่างกันของ คิดๆ และ นาใช  
2. แม้เนื้อเรื่องจะคล้ายคลึงกัน แต่มีร้อสังเกตเกี่ยวกับบุคคลิกภาพของผู้แต่งทั้ง 2  
อย่างไรบ้างในแง่ของการวิเคราะห์  
3. คิดๆ และ นาใช ใช้ปรัชญาในการแต่งต่างกัน คนไทยมีแนวโน้มในปรัชญาใด

- ข้อ 6. ตอบค่าตอบแทนต่อไปนี้ด้วย แต่ให้ได้ความสมบูรณ์ (เลือกทำข้ออย่าง 3 ข้อ)**

1. ทฤษฎีวรรณคดีจะวันอกที่สำคัญมีอะไรบ้าง
2. ทฤษฎีเหตุการณ์มีบททดสอบต่อวรรณคดีอย่างไรบ้าง
3. คำว่า ทางเสียง (tone) ของผู้แต่งหมายความว่าอย่างไร

4. มีข้อคิดให้นำส่วนที่นักวิจารณ์เมื่อพูดถึงการวิจารณ์วรรณคดีในแนววิชาชีวะ
5. ที่เรียกว่า “ความจริง” หรือ “ความสมจริง” ในวรรณคดี มีความหมายว่าอย่างไร

ข้อ 7. จงแสดงภูมิรู้ของท่านในการวิจารณ์การดำเนินเรื่อง (development) ของมหาเวสสันดรชาดก

ข้อ 8. มหาเวสสันดรชาดก (ทำข้อ 1. และเลือกข้ออื่นในข้อ 2. อีก 1 ข้อ)

1. ชาดกเรื่องนี้ใช้ปรัชญาการแต่งอย่างไร
2. จงยกป่วยความทั้งข้อต่อไปนี้
  - 2.1 ชาดกับความมุ่งหมาย
  - 2.2 ชาดกับความสมจริง
  - 2.3 โครงเรื่อง และเอกภาพของชาดกเรื่องนี้

ข้อ 9. วิจารณ์การสร้างตัวละครสำคัญในมหาเวสสันดรชาดก แต่เพียง 2 คน

1. ชูชอก
2. พระชาตี
3. พระเวสสันดร
4. นางอมิตตา

ข้อ 10.

- a. ความหลักศีลประการแต่ง เนื้อเรื่องสร้างชูชอกกับพระเวสสันดรให้พิคกัน มีประโยชน์อย่างไร
- b. เรื่องของชูชอก และยามิตตามขั้นท่าไม